

Erdoğan "1 milyon insan sınırimıza doğru geliyor" diyerek halka ve aklınca Avrupalı devletlere gözdağı vererek kendisine destek bulmaya çalışıyor. CHP ise içi boş cümlelerle iktidara öneriler sunmaktan geri kalmıyor. Görünen o ki 'iç' ve 'dış' gündemler, iktidarın elinde bir silah olmanın ötesinde artık faşist devleti ve hâkim sınıfları sarsabilecek bir gerçekliğe kavuşmuş durumdadır. Buradan bakınca devletin en ufak bir kıpırdanma ve aykırı söz karşısında polisi ve yargısı eliyle terör estirmesi, her alanda baskıyı koyulaştırması daha da anlaşılır hale geliyor.

Yeni Demokrasi

6 ŞUBAT-20 ŞUBAT 2020 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 54 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK S.4

Patronlaşan Sendikalar İşçi Hakkını Arayamaz

Patronlaşan sendikalardan işçi haklarını savunması beklenemez. Meydanlara çıkması ise ancak işçi sınıfının tepkisin dindirmek için olur. Sendika başkanları iki üç dönem başkanlık yaptıktan sonra milletvekili olarak kariyerinin zirvesine çıkmış oluyor. Fakat haklarını savunduğunu iddia ettiği işçiler ise kıt kanaat geçinmeye devam ediyor. DİSK başkanlarından, milletvekili olanların durumu en iyi örnektir.

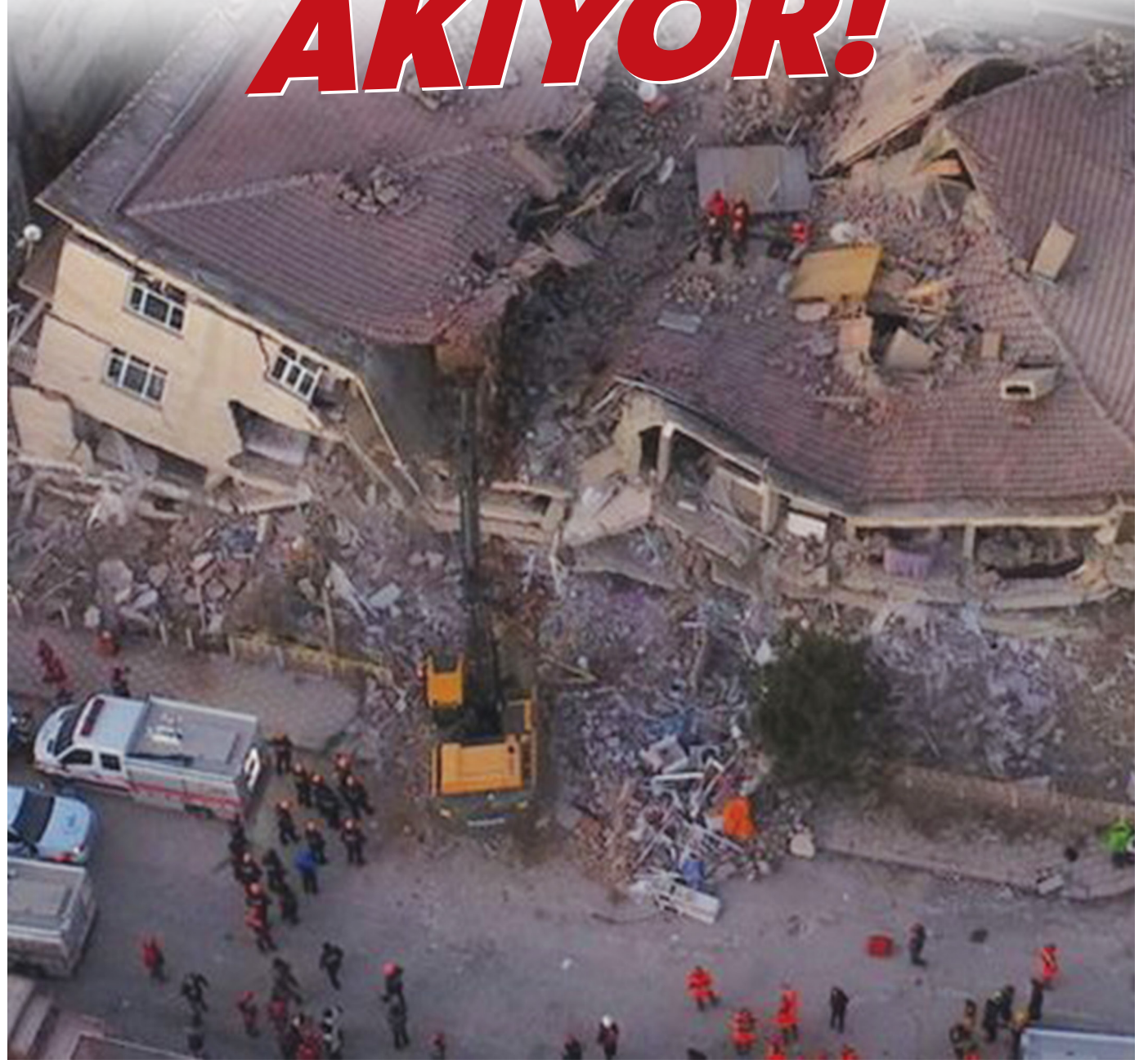
GÜNCEL S.9

Devlet Geleneği: Felaketi Ticarete Çevirmek

Bir yanda ezilen-emekçi halka dahi yoksun bırakma varken, diğer yanda egemenlerin açlığa, sefalete, yoksulluğa mahkum ederek inşa ettikleri şaşalı yaşamları durmaktadır karşımızda. Kölece çalışma koşullarında acımasızca sömürülen işçi ve emekçi kitleler emekleri ve alın terleriyle yarattıkları değerlerde dahi yok sayılarak ölüme mahkum edilmektedirler.

ÇÜRÜMÜŞ SİSTEMDEN KAN VE GÖZYAŞI AKIYOR!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

kampanya vesilesiyle bir kez daha işçi-semt çalışmalarımız üzerine

15

GENÇLİK

okumanın önemine dair kısa değerini

16

ANALİZ

"yeni ırkçılık" ne kadar yeni?

Kapitalizmin Kâr Hırsının Bir Aracı Olarak Tüketim Çılgınlığı

Üretim araçlarının son derece geliştiği bir çağda yaşıyoruz. Ancak bu muazzam gelişmeye rağmen insanların büyük çoğunluğu temel ihtiyaçlarını karşılayabilecek olanaklardan mahrum bırakılmış durumda. Çünkü sistemin amacı insanların ihtiyaçlarını karşılanması değil, kâr elde etmektir. Bunun için meta üretmektir.

Egemenler ürettiği metayı satabildiği oranda kâr elde eder, sermayesini büyütür. Bu amacına ulaşmak için devamlı mevcut pazar alanlarını genişletmeyi ve pazarlara hakim olmayı hedefler. Çünkü onun için her yeni pazar, meta üretiminin gelişmesi için aşılması gereken bir sınırdır.

Aşırı meta üretimine çözüm olarak yeni pazarlarla birlikte, yeni ihtiyaçlar da yaratır. Göz alıcı bir biçimsellik ve çeşitlilik görüntüsüyle toplumun her kesimine bir şeyler sunar. Bunu yaparken insanların gerçek istem ve ihtiyaçlarından yola çıkmaz, onun için önemli olan daha çok kâr elde edeceği metaların satılmasıdır. Bunun için insanların istem ve ihtiyaçlarını da şekillendirir. Bu hedefine daha fazla ulaşmak için her türlü araç ve yöntemi kullanır. Toplumda bulunan tüm farklılıkları kendisi için bir fırsat olarak görür. Kadınlara, erkeklere, çocuklara yönelik ayrı ayrı yöntemleri devreye sokar. Bu yetmez; bu grupları kendi arasında yaş gruplarına ayırır, bu da yetmez, yaşadıkları bölgelere göre farklı yöntemler kullanır, bu da yetmez eğitim durumlarına, boylarına, kilolarına, gelir durumlarına, ten renklerine, dinsel inançlarına göre sınıflandırır. Böylece her gruba yönelik arzularını kışkırtır, yapay heyecanlar sunar,

cazibe tuzakları kurar. Bu tuzakları harekete geçirmek için en etkili yöntem olarak reklamları kullanır. Reklamlar, egemenlerin ürettiği metayı kitlelere pazarlamada önemli bir silahtır.

Reklamları yaparken temel amaç kitleleri tüketime, savurgan bir tüketime yöneltmektir. Bunun için insanların reklamı yapılan metaya ihtiyacı olduğu empoze edilir. Günümüzde TV, radyo, gazete, internet vb.nin gelişkinliği ve yaygınlığı dikkate alındığında reklamlar ara-

cıyla toplumun genelinin almasını sağlayacak bir düzeye getirilmiştir. Bunda üretim maliyetlerinin düşmesinin payı olmakla birlikte esasta bu ürünleri daha geniş bir kitleye satarak daha çok kâr elde etmek isteği esastır. Bu ve benzeri ürünlerde çok geniş bir ürün yelpazesi oluşturan egemenler böylece farklı gelir gruplarını hedefliyorlar.

Sistem metasını sattıkça kâr elde ettiği için; tüketim isteğini devamlı canlı tutmak zorundadır. Bu yüzden yeni, gelişmiş ürünleri pazara sür-

ma-Geliştirme (AR-GE) bölümleri kurmuşlardır. Burada yaptıkları yatırımlarla kendilerine pazarda daha çok avantaj ve kâr sağlayacak ürünler geliştirmektedir.

AR-GE bugün artık başlı başına bir sektör haline gelmiştir. Buralarda geliştirilen ürünler üretilerek, reklamlar, kampanyalar farklı pazarlama yöntemleri ile kitleler bu satışa sunulan ürünlere ihtiyacı olduğuna inandırılır ve böylece pazar devamlı canlı tutulur. Egemenler azami kâr hırsıyla sınırsızca üretime devam etseler de ne sınırsız bir pazar vardır ne de sınırsız bir tüketim talebi. Her şeyden önce çalışan kitlelerin tüketim sınırı, aldıkları ücretle sınırlıdır. Ama bu egemenlerin kâr hırsını gemlemez. Kitlelerin sadece bugününü değil, geleceğini de ipotek altına almak isterler. Bunun bir örneği de ülkemizde son yıllarda muazzam derecede artan kredi kartı kullanıcılarına gelirinin 4-5 katı harcama yapma olanağı vermeleridir. Bu kartlarla egemenler kârlarını alabildiğince artırırken kitleler borç dağları içinde daha da yoksullaşır, geleceksizleşir.

Egemenler her geçen gün kârlarını artırırken, büyük kitleler daha da yoksullaşmakta, yaşamlarını sürdürececek asgari temel ihtiyaçlarına dahi ulaşamamaktadır. Bu çelişki aynı zamanda sistemin sonunu getirecek zeminin de kendisidir. Her zamanki gibi onlar elde ettikleri muazzam kârlarını ve ellerinde tuttukları pazarları büyütme hesapları yapıyorlar ve bu hedeflerine ulaşmak için toplumsal, kültürel ve etik değeri önemsemiyorlar.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

cılığıyla neredeyse ulaşılamayan bir alanın kalmadığı ortaya çıkar. Egemenlerin bu alana yaptıkları yatırımlar ve harcamalar da göz önüne alındığında reklamların önemi daha iyi anlaşılır. Önceleri lüks sayılan ve pahalı olması nedeniyle belli bir kesim tarafından alınan buzdolabı, çamaşır makinesi, bulaşık makinesi, bilgisayar, cep telefonu vb. egemenlerin daha çok kâr etmek ama-

mek zorundadır. Öyle ki herhangi bir beyaz eşya, elektronik eşya almak için evinden çıkan birisi bu ürünlerden birini mağazadan alıp evine getirdiği andan itibaren, aldığı ürünün daha yeni ve gelişmiş bir modelini almanın hayalini kurmaya başlar. Aldığı ürün daha hiç kullanılmadan onun gözünde eskimeye başlamıştır. Egemenler, daha gelişmiş ürünler, modeller geliştirmek için Araştır-

Armenak Belgeselinin Yasaklanmasına Mayıs Kolektif'ten Tepki

HABER MERKEZİ- "Alında Kılıç Yarası/Armenak" belgeselinin yapımını üstlenen Mayıs Kolektifi, belgeselin Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (PŞTA) tarafından Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi'nde yapılacak olan gösteriminin yasaklanmasının ardından açıklamada bulundu. Mayıs Kolektifi'nin yasaklanan film gösterimi ve etkinliğe dair yaptığı açıklama şu şe-

kilde:

Mayıs Kolektifi olarak, Türkiye coğrafyasında halk yığınlarına, onların örgütlü öncülerine, ezilen ulus ve milliyetlere, ezilen inançlara yapılan zulüm ve baskıların tarihini bugüne ışık tutma, yaşanmışlıklardan ve tanıklıklardan hareketle tarihsel hafıza oluşturma çabası içinde olan bir Kolektifiz.

Toplumsal belleğe katkı olması için bu bakış açısı doğrultusunda, Ermeni ulusuna mensup bir devrimci olan Armenak'ın (Orhan Bakır) yaşamını

ve portresini konu edindiğimiz 'Alında Kılıç Yarası/Armenak' belgeseline imza attık. Bu belgeselin, 26 Ocak 2020 tarihinde, Kartal Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi'ndeki ve Ankara'daki gösterimi ve ardından yapılacak söyleşili anma toplantısının yasaklandığını üzülmeye öğrenmiş bulunuyoruz.

Bu yasaklamanın hiçbir hukuksal ve meşru yanı yoktur. İyiden iyiye kanıksanmaya başlanan ve tam bir keyfiyet örneği olan bu yasakçı uygulamayı ve ona zemin yaratan zihniyeti reddediyor, şiddetle kınıyoruz. 'Alında Kılıç

Yarası/Armenak' belgeselinin gösteriminin yapılacağı duyurulmasıyla birlikte, filmimiz ve akabinde yapılacak olan toplantı sosyal medyada kimi ırkçı hesaplar tarafından açıkça hedef gösterilmiş ve yasaklanması için çağrılar yapılmıştır.

Demokratik Kamuoyunu, aydınları, sanatçıları, medya ve sinema emekçilerini 'Alında Kılıç Yarası/Armenak' belgeseline sahip çıkmaya, yasaklanmasına yönelik çaba ve girişimlere karşı tavır almaya çağırıyoruz.

TÜRK DIŞ POLİTİKASI VE İDLİB'DE SONUN BAŞLANGICI

Elazığ'da gerçekleşen depremle yeniden tartışma konusu olan deprem paraları, iktidardaki AKP ve yandaşlarının Kızılay'ı, Başkentgaz'ı, çocuk tecavüzcüsü Ensar Vakfı'nı, işçi katili Torunlar İnşaat'ı ve ÖSO çetesini içeren ticari ilişki ağını da deşifre ederek devam ediyor. Dün Suriye cephesinden pek ses gelmez ve Libya gündemi ağır basarken Rusya destekli Suriye'nin İdlib'e yönelmesiyle birlikte dış gündemin odağına tekrar Suriye oturdu. 'Dış' ya da 'iç' gündemlerin birbirleriyle ilişkisi, bölgedeki savaş ve çatışmaların ne kadar 'dış' ne kadar 'iç' gündem olduğuna da ışık tutuyor. İçeride faşist baskı ve zorbalığı esas alan iktidar dışarıda da çatışma, savaş ve gerginliği esas alıyor. Başta bölgede olmak üzere tüm dünyada en gerici, faşist unsurlarla ilişki ve yardımlaşmasını artırarak kendisine etki alanı yaratmak isteyen devlet içeride de yeni faşist uygulamalarını normalleştirmenin çabasını harcıyor.

İdlib'de çatışmalar şiddetlenirken TC'nin Suriye'de dizdiği taşlar bir bir yıkılmaya devam ediyor. "Astana süreci" diye adlandırılan görüşmelerde Suriye'de kendine bağlı çetelerle ilgili verdiği taahhüdü yerine getiremeyen

TC, Suriye ordusunun, Rusya'nın yeşil ışığıyla İdlib'e yönelmesi karşısında Rusya, ABD ve cihatçı çeteler üçgeninde manevra yeteneği de azalmaya başladı. Suriye ordusunun saldırısı sonucu 8 Türk askerinin ölmesi, birçok askerin ise yaralanması üzerine bölgeye askeri kuvvet göndererek kendine bağlı çeteleri güçlendirmeye çalışan TC'nin bu girişiminin başarıya ulaşacağı gibi bir ihtimal pek görünmüyor. TC Savunma Bakanlığı, "Astana ve Soçi mutabakatları kapsamında görev yapan gözlem noktalarımızı tehlikeye atacak her türlü girişime en sert şekilde karşılık verilecektir" derken "Astana süreci diye bir şey de kalmadı. (...) Şu an itibarıyla Rusya, Astana'ya da Soçi'ye de sadık değil" diyerek saldırıların durmaması hâlinde gereğinin yapılacağını söyledi. Ancak Türkiye'nin zaman kazanmak, kendisine bağlı çeteleri tahkim etmek ve en önemlisi ABD'den medet ummak dışında net bir politikası bulunmuyor.

Heyet Tahrir El Şam (HTŞ) ve El Kaide çizgisindeki gruplar İdlib'in büyük bölümünü kontrol altında tutmaktadır ve HTŞ, Birleşmiş Milletler tarafından da terör örgütü kabul edilmiştir. BM kararı gereği ABD ve TC nezdinde de resmi olarak terör örgütü kabul ediliyor olmasına karşın pratikte durum böyle değil. TC ve ABD, Suriye devletinin ilerlemesine karşı HTŞ'yi desteklemeye ve ona göz yummaya devam ediyorlar. ABD'nin özel temsilcisi James Jeffrey HTŞ'nin Esad'la savaşa odaklandığına dikkat çekerek "Henüz biz bu iddiaları kabul etmedik ama kendileri, terörist değil vatansız muhalif savaşçılar olduklarını id-

dia ediyorlar. Bir süredir uluslararası bir tehdit oluşturduklarını görmedik" diyerek tutumunu açık ederken "(Erdoğan) bizim ortağımız ve NATO müttefikimiz, onun yanındayız. Kendisine Suriye'de Putin'e güvenemeyeceğini açıkça söylemiştik. Şimdi sonuçlarını görüyor." diyerek de TC'ye ikili bir mesaj verdi. Tam bu süreçte ABD'de sürmekte olan Halk Bankası davasında üst mahkeme federal mahkemeye müdahale ederek yargılamayı durdurmasını istedi.

Aslında Suriye ordusunun İdlib'deki ilerleyişi tümünden sürpriz bir gelişme değildi. Astana'da TC'ye verilen (TC, HTŞ gibi "terör örgütü" kabul edilen cihatçı gruplarla kendi kontrolündeki grupları ayırmayı, bunları ağır silahlardan arındırmayı ve M5 otoyollarını trafiğe açmayı taahhüt etmişti) sürecin dolması hem da yakın zamanda Rusya, Suriye ve TC arasında en üst düzeyde gerçekleşen görüşmeler bunun kanıtıydı. Dışişleri ve savun-

ma bakanları düzeyindeki temaslar, Tayyip Erdoğan'ın 8 Ocak'ta Putin'le görüşmesi ve 13 Ocak'ta MİT Başkanı Hakan Fidan'ın Suriye Ulusal Güvenlik Bürosu Başkanı Ali Memluk'le Moskova'da buluşması Türkiye'nin İdlib'le ilgili belli bir taviz verdiğini ve bu sebeple cihatçı çetelerden de tepki gördüğü açıktır. Ancak her zaman olduğu gibi masa başında konuşulanlar ile sahada gerçekleşenler farklılaşıyor, her güç, zaman kazanarak, fırsat kollayarak, rakibinin hamlelerine karşı başka hamleler gerçekleştirerek süreci ilerletmeye çalışıyor. Uzun zamandır bu konuda Rusya'nın daha başarılı olduğu ve belli bir plan

cak taşlar sürekli yer değiştirirken bu konuda da TC'yi sınırlayan etkenler olduğu açıktır. Rusya, "Suriye'nin toprak bütünlüğü", ABD ise Suriye'de kaos ve çatışmanın devam etmesi temelinde bölgedeki varlıklarını ve çıkarlarını ortaya koyarken Kürtler nezdinde de TC'nin istek ve beklentileriyle örtüşmeyen adımlar atabilmektedirler. Mısır'da ABD destekli fakat Erdoğan'ın kabul etmek istemediği hükümete bölge politikasında inisiyatif kazandırılmaya çalışılırken YPG komutanı Mazlum Kobani'nin "Suriye kuzeyinde demografik değişim hedefleyen Türk saldırısına karşı Suriye'nin toprak bütünlüğünden ve

Suriye halkından yana olduğu için" Mısır'a teşekkür etmesi dikkat çekmişti. Kobani'nin bununla da sınırlı kalmayıp zaman ve koşullar elverdiğinde kaybedilen bölgelerin geri alınacağına, bunun çok uzun zaman almayacağına dair beyanları ve TC'ye yönelik "görüşmeye hazırız, biz barış istiyoruz" mesajı Suriye'de arka planda kimi gelişmelerin de olduğunu göstermektedir. Emperyalistler ve onların bölgedeki kuklalarının destek ve demeçlerine güven olmayacağı kesin. Ancak Suriye konusunda TC'nin iki büyük emperyalist güç karşısında her geçen gün daha da hizaya gireceği ortadadır.

dahlinde Suriye'nin devlet egemenliğini güçlendirdiği söylenebilir. Sıkışan cihatçı çeteler ise bir yandan Türkiye'de aktif destek beklerken diğer yandan TC'nin planları dışında hareket etmeye de yönelmektedir. TC ise bu üç farklı denklem (ABD, Rusya-Suriye, cihatçı çeteler) içerisinde varlık göstermeye çalışırken TC'nin Cenevre'deki anayasa sürecinin sonucuna kadar pazarlık gücünü korumaya çalıştığı yorumları da yapılmaktadır. Çünkü Suriye TC için sadece söz konusu denklemden değil her zaman esas gündemini oluşturan Kürtlerin statüsü bakımından yaşamsal önemdedir. TC, Esad'ı ve Suriye devletini "lanetlemeye" devam etse de onunla resmi görüşmeleri de başlatmış durumdadır.

TC, Suriye konusunda hem ABD hem de Rusya'yla kurduğu ilişkide Kürtlerin statü kazanmasını engellemek ve var olan kazanımlarını tasfiye etme dürtüsüyle hareket etmektedir. An-

Erdoğan "1 milyon insan sınırlıma doğru geliyor" diyerek halka ve aklınca Avrupalı devletlere gözdağı vererek kendisine destek bulmaya çalışıyor. CHP ise içi boş cümlelerle iktidara öneriler sunmaktan geri kalmıyor. Görünen o ki 'iç' ve 'dış' gündemler, iktidarın elinde bir silah olmanın ötesinde artık faşist devleti ve hâkim sınıfları sarsabilecek bir gerçekliğe kavuşmuş durumdadır. Buradan bakınca devletin en ufak bir kıpırdanma ve aykırı söz karşısında polisi ve yargısı eliyle terör estirmesi, her alanda baskıyı koyulaştırması daha da anlaşılır hale geliyor. Öyleyse görevimiz açıktır. Hâkim sınıfların zulüm saltanatının bu zayıf niteliğini bilerek halkta oluşturdukları korku ve karanlığı parçalamalıyız. Güçler eşitsiz, koşullar elverişsiz olabilir. Ancak unutmayalım ki faşizmin korku ve yalan perdesinde açacağımız her gedik büyüyecek halkın mücadelesine öncülük edecektir.

Patronlaşan Sendikalar İşçi Haklarını Arayamaz

Türkiye’de sendika ve sendikal mücadele ciddi bir sorunla karşı karşıyadır. Sendikal mücadelenin geldiği noktaya bakıldığında bunu görmek mümkündür. Sendikal mücadeleye yön veren anlayış yıllardan beri sarı sendikacılıktır. Uzlaşmacı, sınıf işbirlikçisi, aristokratlaşan oportünist bir sendika anlayışı hâkim hale gelmiştir. Bunun en çarpıcı örneğini toplu iş sözleşmelerinde Türk-İş göstermiştir. Bugünkü mevcut sendikalar ve onların “önderlik” ettiği sendikal mücadele, işçi haklarını, ekonomik taleplerde dahi arayamayan, patronların azami kârını da kollayan bir ‘mücadeledir.’

Özellikle “büyük” sarı sendikalar iktidar yanlısı sendikalar olmuş, kimisi ise CHP’nin kuyruğunda dolanmaktadır. Sendikalar patron gibi yönetilmektedir. Türk-İş, DİSK ve Hak-İş gibi konfederasyonlara bağlı sendikalarda başkanlar yıllarca yönetimde kalmaktadır. Burjuva partileri, patron sendikaları, sanayici dernekleri ya da şirket yönetim kurulunda olduğu gibi. Yıllardır dolgun maaşlar, özel makam aracı, milyonluk mal varlığı ile bir sendika ağalığı, işçi aristokrasisi oluşmuştur. Tüm bu servet birikimi işçi haklarını savunma adı altında sağlanmıştır.

Bu sendika ağalarını başkanlık ettiği sarı sendikalar, işten atılan, emeğinin karşılığını alamayan işçileri hiçe saymakta, toplu iş sözleşmeleri ve asgari ücret belirlemelerinde işçilerin yanında değil tam karşısında yer almaktadır. Dostlar alışverişte görsün hesabından işçilerin yanında olduklarına dair demeçler vermekten ileriye giden bir pratik söz konusu değildir. İşçilerle bir araya gelmekten imtina etmektedirler. Düzen partileriyle anılmaktan ve görünmekten ise imtina etmemektedirler.

Ülkemizde sarı sendikalar her daim sermayenin ve devletin yanında yer almışlardır. Öyle ki işçiler sarı sendikalara rağmen ayaklanıp greve çıktıklarında, bu eylemi dizginlemek, düzeni sağlamak için çaba sarf etmekten geri durmamışlardır. Masada sermayenin ve devletin söylediklerini kabul ederler, hatta Türk-İş gibi uzlaşmaya ön ayak olurlar, milyonluk son model arabalarıyla ise makamlarına geri dönerler.

Üç büyük konfederasyonun, DİSK, Hak-İş ve Türk-İş bir araya gelip asgari ücret konusunda ortak hareket edeceklerini açıklamaları, “işçinin haklarını savunacağız” demeleri inandırıcı değildi. Haliyle öyle de oldu; sendikalar sefalet ücretinde uzlaştı. Ya da kimisi tepkisini sadece masayı terk

ederek gösterdi ve bu ücrete tabi oldu.

Aynı şeyi metal işkolundaki toplu sözleşme sürecinde de gördük. Üç farklı konfederasyondan Türk Metal, Öz Çelik İş ve Birleşik Metal süreci yürütmüş, hatta ortak hareket edeceklerini duyurmuşlardı. Sonuçta “asla kabul etmeyeceklerini”, “grevse grev, direnişse direniş” şeklindeki esip gürlemelerini bir yana atıp metal patronlarının sendikası MESS’in dayatmalarına razı geldiler. Son görüşmelerde Türk İş ve Hak İş’e bağlı sendikalar “zafer” kazandığını iddia ederek MESS’le anlaşmalarını duyururken DİSK’ bağlı Birleşik Metal ise kabul etmeyeceklerini ve 5 Şubat’ta greve gideceğini ilan etti. Ne var ki hiç de öyle olmadı. İşçi temsilcilerinin onayı alınmaksızın bir gece yarısı Birleşik Metal yönetimi de MESS’le aynı şartlarla sözleşmeye imza koydu. Bununla da yetinmedi Çalışma Bakanlığı’na teşekkür etti ve

patronlara “uyum ve işbirliği” mesajları verdi. Konfederasyon adlarının başındaki kelimeler “Türk”, “Hak” ve “Devrimci” olsa da birbirlerinden nicel farklarla ayrılan sarı sendikalar işçi sınıfını yine patronlar ve devlet karşısında dizginleme, sistemin ve devletin bekasını koruma görevini üstlendiler.

Bu örnekler bir kez daha gösterdi ki mevcut sendikalar, sınıf mücadelesi bağlamında işçi haklarını arayan, talep eden, savunan bu eksende örgütlenen ve örgütlü gücünü seferber eden nitelikten çok uzaktır. Uzlaşmacı nitelikleri nedeniyle bunu yapamazlar. Sarı sendikacılığın temel görevi kuzuyu kurda teslim etmektir. İşçi sınıfının, sınıf bilinciyle örgütlenmesi, ekonomik ve siyasi haklarını meydanlarda araması sarı sendikacılığın işine gelmez. Tam tersine bundan korku duyar. Sarı sendikaların toplu sözleşme süreçlerinde işçi sınıfını, temsilcilerini devre dışı bırakıp kendisini ön plana çıkarmasının nedeni budur.

Türk-İş, Hak-İş, Memur-Sen gibi sendikalar iktidar yanlısı, milliyetçi ve şoven sendikalardır. DİSK, KESK, Eğitim-Sen gibi sendikalar da CHP ile iş tutan reformist parti ve hareketlerin etkisi altındadır. Ortak noktaları ise uzlaşmacı sarı sendika olmalarıdır. DİSK, KESK gibi sendikalar görece muhalif damarı “güçlü” olsa da 15-16 Haziran Direnişi’ndeki işçi sınıfının tavrıyla karşılaştırıldığında bu muhalif damarın sınırları ortaya çıkar.

Patronlaşan sendikalardan işçi haklarını savunması beklenemez. Meydanlara çıkması ise ancak işçi sınıfının tepkisinin dindirmek için olur. Sendika başkanları iki üç dönem başkanlık yaptıktan sonra milletvekili olarak kariyerinin zirvesine çıkmış oluyor. Fakat haklarını savunduğunu iddia ettiği işçiler ise kıt kanaat geçinmeye devam ediyor. DİSK başkanlarından, milletvekili olanların durumu en iyi örnektir. Bu da gösteriyor ki işçi sı-

nı ve işçi hakları mücadelesinin bildiğimiz anlamda bir değeri yoktur sarı sendikacılıkta. Onların rolü işçi sınıfını burjuvaziye, sömürü çarkına mahkûm etmekle cereyan etmektedir. Sınıfsal karakterlerine aykırı değildir bu.

Sendikaların görevi işçilerin, memurların haklarını masa başında aramak değildir. Aynı zamanda emekten gelen gücü kullanarak meydanları doldurup işçi sınıfının gücünü egemen sınıflara göstermektir. Maalesef ki ülkemizdeki sarı sendikalar bırakalım alanları doldurmayı, sefalet ücretlerine, işçi sınıfına dönük saldırılara karşı bir söz söylemekten dahi acizdirler. “Greve gideriz”, “kabul etmeyiz” söylemleri hiçbir zaman egemen sınıfları zorlayan eylemlerle dönüşmemiştir. İşçilerin tabandan gelen baskıları sendika bürokratlarını aşan bir nitelik kazandığındadır ki ancak o zaman büyük eylem ve gösteriler örgütlenmiş ancak yine sınıfın tepkisini dizginlemek, enerjisini tüketmek amaçlanmıştır. En “radikal” eylem dahi

sorunlara çözüm üretmekten uzak kalmıştır. TEKEL işçilerinin Ankara direnişleri hatırlanacak olursa Türkiye çapında merkezi eylemler yapılmış, sendikalar eylem kararları almak zorunda kalmış ancak daha sonra direnişi dağıtarak devletin adını değiştirdiği aynı dayatma yasa düzenlemesi kabul edilmiştir.

Pasifizmin egemen olduğu bir sendikal mücadele anlayışından daha ilerisini de beklemek abesle iştigaldir. Emeğe yönelen onca saldırıya, esnek, taşeron ve güvencesiz çalıştırmaya, artı-değer sömürsünün artırılmasına, yılda bini aşkın iş cinayetine vb. rağmen ciddi bir tepki ortaya konulmamaktadır. Sarı sendikalar işçi sınıfını ve onun emekten gelen gücünü tamamen sisteme yedekleyen bir yönelim içindedir. İşçi sınıfının tarihsel olarak en devrimci sınıf olma özelliğini, üretimden gelen gücünü ve sistemi alt üst edecek potansiyelini törpülemek için gayret etmektedirler. Bu sadece bilinen devlet ve hükümet yanlısı sendikalar için değil DİSK ve KESK için de geçerlidir. DİSK ve KESK gibi “muhalif” sendikaların tepkisinin komprador burjuvaziye ve devletin tümüne değil sadece AKP’ye yönelmesi de onların farklı koldan uzlaşmacı karakterinin de aynası niteliğindedir. İşçi sınıfının tarihsel mücadelesi iktidar mücadelesidir. Hak mücadelesi ise ancak üretimden gelen gücün harekete geçirilebildiği, uzlaşmanın değil direnişin, koltukların değil fabrika ve sokakların esas alındığı bir mücadeleyle mümkündür. DİSK ve KESK bu anlayış ve amaçtan oldukça uzaktır. Sınıf mücadelesinde iktidar hedefli bir rotaya dayanmayan, işçiyle, emekçiyle, memurla yana olmayan, meydanlarda ekonomik ve siyasi talepleri haykırmayan sendika düzene hizmet eden sendikadır. Komprador burjuvazinin sarı sendikasıdır.

İşçi, memur, emekli, EYT’li, emeğiyle, alinteriyle çalışanların gücü örgütlü olmaktan geçer. Bu örgütlü güç sistemi sarsan özelliğine düzeni sarı sendikalarla değil iktidar perspektifine sahip kızıl sendikalarla maddi bir güce dönüşebilir. İşçinin, emekçinin, köylünün, ezilenlerin öncü ve örgütlü müfrezesi Proletarya Partisi’dir. İşçi sınıfı ve ezilenler burjuvaziye karşı verdiği mücadele de Proletarya Partisi öncülüğünde nihai zafere ulaşır. Sürecin tüm zorluklarına karşı sendikal alanlarda daha faal çalışmalı, öncü ve örgütlü müfreze olma görevini yerine getirmek için çaba sarf etmeliyiz.

CHP önünde açlık grevinde olan Mahir Kılıç'ın eylemi kazanımla sonuçlandı

HABER MERKEZİ- Mahir Kılıç'ın, İstanbul'da CHP önünde başlattığı üçüncü açlık grevi eylemi kazanımla sonuçlandı. Eyleminin 160'uncü gününde işe geri dönme talebi kabul edildi.

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde 11 yıl kadrosuz çalıştırdıktan sonra 2017 yılında işten çıkarılan Mahir Kılıç'ın kendisine verilen sözlerin tutulmaması üzerine başladığı üçüncü açlık grevi eylemi kazanımla sonuçlandı. Kılıç'ın işe geri dönme talebi, CHP İstanbul İl Başkanlığı önünde gerçekleştirdiği eyleminin 160'uncü gününde kabul edildi.

NE OLMUŞTU?

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne kadro davası açtığı için işten atılan işçilerden biri olan Mahir Kılıç, 2017 yılının Kasım ayında işe iade talebiyle açlık grevine başlamıştı.

Kılıç, eyleminin 184'üncü gününde talebinin kabul edilmesiyle İzmir'deki bu eylemini sonlandırmıştı.

Ancak işe geri alınacağına dair imzaladığı protokole rağmen işe alınmayan Kılıç, bu kez eylemini Ankara'daki CHP Genel Merkezi önüne taşımıştı.

Ankara'da 67 gün açlık grevinde kalan Kılıç, CHP İstanbul İl Başkanı Canan Kaftancıoğlu'nun avukatları ile kendi avukatlarının görüşmesi sonrası, kendisine verilen sözler üzerine eylemini sonlandırmıştı.

Burada Kılıç'a verilen söz ise tüm haklarının iade edilmesi, Çiğli Belediyesi'nde geçici olarak işe başlaması ve 31 Mart seçimlerinden bir ay sonra da eski işine geri dönmeydi.

Ancak Kaftancıoğlu'nun verdiği sözü yerine getirmediğini vurgulayan Kılıç bunun üzerine tekrar açlık grevi eylemine başladı.

Kılıç, bu kez İstanbul'da, CHP İl Başkanlığı önünde üçüncü kez başlattığı açlık grevi eylemini sürdürüyordu.

Çimento işkolunda işçiler sefalet ücretine mahkum edildi

HABER MERKEZİ- Çimento işkolunda 7 bin işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesi patron sendikası ÇEİS ile işçi sendikası Türkiye Çimse-İş arasında

iki yıllığına sefalet zammı imzalandı.

Türkiye genelindeki 35 şirkete bağlı 64 tesiste yaklaşık 7 bin işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesi, işçileri temsil eden Türk-İş'e bağlı Türkiye Çimse-İş Sendikası ile patronları temsil eden

Çimento Endüstrisi İşverenleri Sendikası (ÇEİS) arasında 2020 ve 2021 yıllarında geçerli olacak yeni dönem grup toplu iş sözleşmesi imzalandı. Çimento işçileri gerçeği yansıtmayan enflasyon +1 oranının da zam yapıldı.

Anlaşmaya göre, çimento işkolunda çalışanlara, ilk yıl TÜFE +1, ikinci yıl ise TÜFE oranında zam yapılacak. Sosyal yardımlar kapsamında ise ilk yıl yüzde 15 artışla aylık 460 TL, ikinci yıl yüzde 12 artışla aylık 515 TL sosyal yardım ödenmesinde uzlaşıldı.

Mersin'de sağlık emekçileri alacakları için iş bıraktı

HABER MERKEZİ- Mersin Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde çalışan sağlık emekçileri, 2 saatlik iş bırakma eylemi yaparak ödenmeyen fazla mesai ve performans ücretlerini istedi.

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Mersin Şubesi, Türkiye Sağlık ve Sosyal Hizmetleri Kamu Görevlileri Sendikası (Türk Sağlık-Sen) ve Mersin Tabip Odası Mersin Üniversitesi Asistan Hekimler Temsilciliği, Mersin Üniversitesi Tıp Fakültesinde çalışan sağlık emekçilerinin ödenmeyen fazla mesai ve performans ücretlerinin verilmesi için 2 saat iş bıraktı. Eylem sonrası hastane önünde açıklama yapıldı. "Sağlık çalışanları köle değildir, emeğimizin karşılığını istiyoruz" ve "Artık yeter Asistan Hekim köle değildir, emeğimizin karşılığını istiyoruz" pankartlarının açıldığı açıklamada basın metnini Mersin Tabip Odası Başkanı Mehmet Antmen okudu.

'BUNUN SUÇLUSU BİZ DEĞİLİZ'

Sağlık emekçilerinin 8 aydır emeklerinin karşılığını alamadığını aktaran Antmen, uzun süredir ruhsal ve bedensel olarak sağlıklarını bozacak şartlar altında çalıştıklarını söyledi. Hastanenin mevcut mali durumunun

gerekçe gösterilerek sağlık emekçilerinin alacaklarını alamadığını sözlerine ekleyen Antmen, "Yıllardır idarecilerin her sıkıştıklarında hastanenin mali durumunu gerekçe göstererek emeğimize, alın terimize göz dikmesi kabul edilebilir bir durum değildir. Mali durum bozursa bunun suçlusu

biz çalışanlar değiliz. Bunun suçlusu, sağlıkta dönüşüm politikaları ve sağlık sistemini yönetenlerdir. Tüm bu gerçeklere rağmen, borç yükünün sağlık çalışanlarının omuzlarına bindirilmek istendiği tuhaf bir durum ortadadır" dedi.

'SAĞLIK ÇALIŞANLARI KÖLE DEĞİLDİR'

Yaşadıkları sorunlardan dolayı sağlık emekçilerinin hastalarla karşı karşıya geldiğini bunun da sağlıkta şiddete yol açtığını vurgulayan Antmen, sağlık

emekçilerinin köle olmadığını dile getirerek, baskılar karşısında mücadele edeceklerini sözlerine ekledi.

Antmen, sorunların çözümü için taleplerini şöyle sıraladı:

* Hastaneden alacaklı olduğumuz geçmiş dönemlere ait bütün ücretlerin bir an önce ödenmesini

* Haklarımız olan nöbet ücretlerinin, yoğun bakım nöbeti farklarının düzenli olarak yatırılmasını

* Döner sermaye ve performans ek ödemelerinin öğretim üyesi, araştırma görevlisi, yardımcı sağlık personelinin yanı sıra diğer hastane personeline düzenli olarak ödenmesini

* Hastanenin mali durumunun gerekçe gösterilerek ücretlerimizde herhangi bir kesinti yapılmamasını

* Eğitim hakkımızın aksatılmayacak şekilde sürdürülebilmesi için uygun koşulların sağlanmasını talep ediyoruz

* Biz hastalarımız için, sağlık için, sağlıkçılar için buradayız. Taleplerimiz değerlendirilmedikçe mücadelemizden ödün vermeyeceğiz.

Birleşik Metal de Türk Metal gibi %17'lik zam teklifini kabul etti

HABER MERKEZİ- DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası, MESS ile toplu sözleşme imzaladığını duyurdu

Birleşik Metal İş, Aile, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nda yapılan görüşmeler ardından imzalanan toplu iş sözleşmesinin içeriğine dair şunları kaydetti:

MESS'le anlaşmazlık konuları arasında bulunan, sözleşmenin 3 yıl olması talebi başta olmak üzere, kazanılmış hakları geriye götürmeyi hedefleyen ve esneklik içeren talepleri bulunmaktaydı. MESS, tüm bu talepleri geri çekmiştir. Ücret zamlarında gelinecek durum şöyledir. 1. altı ay için ücret

zammı ortalama yüzde 17,3'tür. Sosyal haklarla birlikte ilk 6 aylık artış yüzde 18,5 olmuştur. İkinci 6 aylık dönemde ücretler yüzde 6 oranında artacaktır. Bu oranın enflasyon oranının altında kalması durumunda enflasyon oranında artış yapılacaktır.

Eskişehir Hapishanesi'nde yapılan koğuş baskınlarına polisler de katılıyor

HABER MERKEZİ- Eskişehir H Tipi Kapalı Hapishanesi'nde

olan tutsakların koğuşlarına yapılan baskınlara özel hareket polislerinin katıldığı belirtildi.

Eskişehir H Tipi Kapalı Hapishanesi'nde kalan tutuklular yaşadıkları hak ihlallerini yakınları aracılığıyla duyurdu.

Tutuklular kendilerine hiçbir şekilde mektup verilmediğini

ve yazdıkları mektuplarında dönüşlerinin olmadığını belirterek, idare tarafından ise kendilerine bilgi verilmediğini aktardı.

Tutuklular ayrıca keyfi bir şekilde odalarına baskın arama yapıldığı ve aramanın da özel hareket polislerinin de katıldığını vurgulayan tutuklular ayrıca gazete paraları hesaplarından kesilmelerine rağmen verilmediğine

dikkati çekti.

Yaşadıkları hak ihlallerine dair hapishane idaresi ve dışarıya yazdıkları dilekçelere dair ne bilgi ne de cevap verildiğini vurguladı.

Tutuklular, insan hakları savunucuları ve kurumlarına da yaşadıkları hak ihlalleri konusunda çağrıda bulundu.

Partizan'ın kampanya çalışmaları İstanbul, Bursa ve Dersim'de sürüyor

HABER MERKEZİ- Partizan'ın "Adım Atıp Başaracağız, Başarıp Kazanacağız, Kazanımlarımızla Büyüyeceğiz!" şiarıyla başlatmış olduğu kampanyanın çalışmaları İstanbul, Bursa ve Dersim'de sticker, afiş, bildiri dağıtımı ve okur ziyaretleri şeklinde devam ediyor.

Ajitasyon/propaganda araçlarını yaygın bir şekilde kullanmayı hedeflediklerini ifade eden Partizan okurları, Dersim'in merkez mahalleleri, Bursa'nın Gürsu ve Nilüfer ilçeleri ile İstanbul'un

Sarıgazi ve Kartal bölgelerinde sticker, afiş çalışması, bildiri ve Yeni

Demokrasi Gazetesi'nin dağıtımı şeklinde çalışmalarını sürdürüyor.

Kampanya çalışmalarının yönelimini "emperyalizmin can çekişen sistemlerini ayakta tutmak için geliştirdiği saldırganlığa, Rojava'da faşist işgal ve saldırıya; çeşitli milliyetlerden emekçi Türkiye halkının sürüklendiği sefalete; Kürt ulusu üzerindeki milli baskıya; cins kırımına; Alevi halkımıza yönelik inançsal baskıya karşı mücadeleyi yükselt" olarak ifade eden Partizan okurları, bu çalışmalarını yoğunlaştırarak sürdüreceklerini ifade ettiler.

Cizrespor hakemlerin ırkçı ve milliyetçi tutumuna karşı ligden çekildi

HABER MERKEZİ- Cizrespor, TFF ve MHK'ya karşı gücümüzün yetmediğini kendi sahamızda ve dışarda gördüğümüz adaletsizlikten dolayı, hakemlerin ırkçı tutumu karşısında ligden çekileceğini açıkladı.

3. Lig 2. Grupta mücadele eden Cizrespor resmî sosyal medya hesabından, TFF ve Merkez Hakem Kurulu'nun (MHK) karşı güçlerinin yetmediğini belirtip, kendi sahaları ve deplasmanlarda görmüş olduk-

ları adaletsizliği belirterek ligden çekileceğini duyurdu.

Cizrespor'dan yapılan açıklama şöyle:

"TFF ve MHK'nin hukuksuzluklarına karşı gücümüz yetmiyor. Kendi sahamızda ve dışarda gördüğümüz adaletsizlikten dolayı, hakemlerin ırkçı ve milliyetçilik tutumu karşısında kulüp başkanımız Maruf Sefinç'in kararıyla takımımız Cizrespor'u ligden çekiyoruz."

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde su borularına sayaç takıldı

HABER MERKEZİ- Sık sık hak ihlalleriyle gündeme gelen Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi idaresi tutsaklar üzerindeki baskılarını ve tecrit politikalarını arttırıyor. Normal posta yoluyla gönderilen kitap, dergi ve gazeteleri tutsaklara vermeyen hapishane idaresi belediyedeki maddi sıkıntıları ileri sürerek su saatlerine sayaç taktı.

Daha önce uzun süre bekletilen ve çok geç verilen kitap, gazete ve dergilerin son 1 aydır hiç verilmediğini ifade eden tutsaklar, dışarıdan yollanan dergi ve kitapların bundan sonra tutsaklara verilmeyeceğini, hapishane idaresi aracılığıyla parası ödenerek kitap ve dergilerin alınabileceğini belirttiler. Kandıra F Tipi Hapishanesi de aynı uygulamayı hayata geçirmiş ve in-

faz hakimliğinin bu dayatmayı iptal eden kararına rağmen bu dayatmayı sürdürmektedir.

BELEDİYE GEREKÇE GÖSTERİLDİ, SU BORULARINA SAYAÇ TAKILDI

Tutsakların yollamak istediği mektuplar, kayıplara karışırken, tutsaklara gönderilen mektup ve kargolar da ya verilmiyor ya da kayboluyor. Ayrıca tutsaklara gönderilen yazı, makale vb. çıktılar telif bahane edilerek kendilerine verilmiyor.

Daha önce su kesintilerini Muratlı Belediyesi'ndeki sıkıntıları ileri sürerek geçştiren hapishane idaresi şimdi de hücrelerde soğuk ve sıcak su borularına sayaç taktı. Tutsaklar, bu sayaçların su kotası uygulamak ve ilerde suyu paralı hale getirmek için takıldığını ifade etti.

Tutsaklar bu sorunlar karşısında hapishanede muhatap bulamıyor, dilekçe ve başvurulardan ise sonuç çıkmıyor.

Ölüme de Sıtmaya da Razi Değiliz: Depolanan İlaç Değil Halk Sağlığıdır!

Kâr hırsıyla yanıp tutuşan sermayenin, bu uğurda ön gördüğü ve görmediği “engelleri” aşma yolunda geniş halk yığınları değil kendi dar sınıf çıkarlarıyla hareket etmesinden, “sağlık” alanı ya da halk sağlığı ciddi biçimde nasibini almaktadır. Yazımızın konusu olan “ilaç” sorununun yanında bilindiği üzere hastaneler, sağlık ocakları, doktorlar ve diğer hastane emekçilerinin yaşadığı sorunlar dönem dönem gündemleşmektedir. Sistemin vehametini gösteren, halk sağlığı değil ama “halkın sağlıksızlığından -ölümünden-” fırsat çıkarma, sağlığın metalaştırılması politikaları süreklilik için kodlanmış birer refleks olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu öylesine bir “refleks”ten ziyade, aynı zamanda “beka” sorununun da bir parçasıdır. Mevzubahis beka meselesi sadece faşist işgal saldırılarıyla değil, bununla birlikte ama tam olarak bağımlı uşak pozisyonundaki çarkın sürekli dönüyor halde kılma çabasından öte değildir.

Şubat ayının gelmesiyle birlikte ilaç fiyatlarına yapılacak zamlarla bağlantılı olarak depolarda ilaçların biriktirilmesi ve halka ulaştırılmaması, tüm söylemlere karşı halk sağlığının hakim sınıflar için ne kadar önemsiz olduğunun kanıtıdır. Öyle ki bu bir ilk ya da yeni değil, ilaç fiyatlarına yapılacak zam tarihinin sabitleştirilmesiyle birlikte her sene halka karşı yeniden oynanan bir oyuna dönüşmüş durumdadır. Eczacılar cephesinde hem kendileri hem de halk için bir “mağduriyet” yaratıldığı söylemleri dillendirilirken, yine aynı zamanda sorunun esas sebebinin ilaçlara yönelik yapılacak zamlar olduğu da bilinmektedir. Grip ilaçları da dahil olmak üzere 150

ilacın piyasada bulunamaması gerçeğine karşı Sağlık Bakanlığı ise “piyasada ilaç krizi yok” diyerek halka yalan söylemeye devam etmektedir.

Sağlık Bakanlığı ve ilaç firmaları arasındaki “zam pazarlığı” 45 gün toplantı ve beş günlük açıklama süreciyle birlikte 50 gün ü bulurken, bu günler boyunca yaşanan “kriz”den halkın etkilenmesi yoğun olmaktadır. Bu basit bir “mağduriyet”ten öte halk sağlığının devlet tarafından hiçe sayılması; sistemin devamlılığı, hakim sınıflar ve efendileri için bir meta olmaktan öte bir unsur olmamaktadır. Yine bunun yanında genel olarak ilaçlar konusunda da “dışa bağımlılık” hakim sınıfların genel sınıfsal duruşlarından bağımsız olmamakta, yüzde 60 oranında dışa bağımlılık ve fiyatların sabit Euro kurları üzerinden hesaplanması da bu zam sürecinin sosyo-ekonomik yapıdan azade değildir. Kurun sabitlendiği rakamla güncel Euro kuru arasındaki makasın her geçen gün açılması işe zaten kronikleşmiş bu sorunun verili olan sistemde zaten çözülmeyeceğini gösteren bir kanıt olarak önümüzde durmaktadır.

Son olarak Çin’in Vuhan şehrinde ortaya çıkıp farklı ülkelere yayılan koronavirüs nedeniyle ölenlerin sayısı 300’e yaklaşırken, virüse yönelik bilgilendirme ve önlem alma çabaları henüz sürmektedir. Dünya Sağlık Örgütü (WHO) bir yandan küresel sağlık acil durumu ilan ederken, diğer yandan ise virüse özel bir aşı üretimi sürecinin oldukça yavaş olduğunu ve kısa vadede aşı üretilmesinin beklenmediğini belirtmişti. Bu konuda esas olarak ülkemizde bahsini ettiğimiz ilaçlara yönelik zamlar ve ilaçların de-

polanarak halk sağlığının açıkça tehlikeye atılması anlayışının daha büyük çaptaki yansıması, küresel salgınlara karşı bir bütün uluslararası alanda gerici devletlerin kâr uğruna ve tüm teknoloji olanaklarına rağmen yeterli önlemleri almaması neticesinde oluşan durumla ortaya çıkmaktadır.

Bilinmelidir ki yer küremizde ve doğamızda yaşanan gelişmeler, yaşadığımız sistemin insana ve doğaya olan yaklaşımından bağımsız değildir. Öyle ki kapitalist politikalar sonucu doğa felaketleri “doğal” olarak değil bizzat sistem eliyle gerçekleştirilmektedir. HES, baraj, baz istasyonları, kimyasal silah kullanımı vb. gibi egemenlerin politikaları halka ölüm, hastalık ya da barınma hakkının elinden alınması olarak geri dönmektedir. Henüz sıcaklığını koruyan Elazığ depreminin sonra yaşanan ve ortaya çıkan gerçekler bunların ufak bir örneğidir. Deprem vergilerini, paraları cebine dolduran, on yıllardır bilimsel araştırmalar neticesinde “beklenen” depremlere karşı hiçbir önlem almayıp halkı ölüme terk eden sistemin, bu sorunları çözmek için ne niyeti ne de adımı olabilir! Onların alacağı tek “önlem”, depreme dayanıksız hale gelen yapıları “onarım, yenileme” adı altında ihaleleri peşkeş çekerek hakim sınıfların çıkarını gözetmek olacaktır. Onların “ilaç sorununa” çözümü her yıl yapılan zamları arttırmaktan ileriye gitmeyecek, stoklanan ilaçlarla özel şirketler zenginliklerine zenginlik katmaya devam edecektir. Ölümü gösterip sıtmaya rıza eden sistemi tüm dinamikleriyle birlikte yıkıp tarihine çöplüğüne göndermek de bizim “önlemimiz” olacaktır!

Tutsak ÇHD’li avukatlar açlık grevine başladı

HABER MERKEZİ- Çağdaş Hukukçular Derneği, tutsak Genel Başkanları Selçuk Kozağaçlı ile üyeler Aycan Çiçek, Aytaç Ünsal, Barkın Timtik, Ebru Timtik, Engin Gökoğlu, Ayşegül Çağatay ve Oya Aslan’ın açlık grevine başladığını duyurdu.

Tutsak avukatların 159 yıl hapis cezasına çarptırıldığına dikkat çeken ÇHD, “Derneğimiz başkanı ve üyeleri 2 yılı aşkın bir süredir birbirinden farklı hapsedilerde tutsaktır. Avukatlık anlayışlarını ezilenlerden yana saf tutmak üzerinden inşa etmiş dostlarımız, faşizm karşısında direnmeyi devrimci avukatlığın bir gereği olarak görmektedir” diye belirtti.

ÇHD, açlık grevindeki avukatların yanında olduğunu duyurdu, “Direnişlerinin kazanımıyla sonuçlanması için tüm gücümüzle mücadele edeceğimizi tüm kamuoyuna bildiriyoruz” dedi.

Müvekkillerini savunmaktan vazgeçmeyeceklerini duyuran açlık grevindeki avukatlar, “adalet özlemimiz, müvekkillerimiz yüzlerce günlük açlığıyla kamçılanıyor.

Mustafa Koçak, devrimci müzik grubu Yorum üyeleri İbrahim Gökçek, Helin Bölek; adalet, adil yargılanma, kazanılmış hakları savunma amacıyla ölüm orucundalar.

“Müvekkillerimizin haklı taleplerinin savunucusu olduğumuz talepleri taleplerimizdir, kabul edilsin!” demek için açlık grevindeyiz.

Tutsaklar avukatlar, “Asla çaresiz kalmayacağımızı, hakkımız olanı istemekten, onurumuzu her şeyin üstünde tutmaktan vazgeçmeyeceğimizi göstermek için açlık grevindeyiz ve biz kazanacağız” diye vurguladı.

Ne Yerli Ne Milli Bildiğin İtalyan İşi

Uzun süredir AKP iktidarı tarafından gündemleştirilen bir söylem almış başını gidiyor; “Yerlilik ve millilik.” İç ve dış politikada, ekonomide, tarımda, sanayide atılan her adımda ön takı olarak kullanılmaktadır. Suriye’deki ve Libya’daki çetelere “yerli-millî” yaftasıyla her türlü destek verilmiş ve bu söylem ile yapılan her şeye meşru bir zemin kazandırılmaya çalışılmıştır. TC’nin yapı taşı olan şovenizm ve milliyetçilik kandırmasına karşı herhangi bir çıkış ise vatan hainliği olarak nitelendirilmektedir. Yerli-millilik geçmişten günümüze TC tarafından bayraklaştırılan, bugün ise AKP tarafından da ihtiyaç duyulan milliyetçi ve şovenist bir öze sahiptir. Kemalist ideolojinin ve devletin temel dayanaklarından olan milliyetçilik ve şovenizmi AKP kendini aklama ve politikalarına kitle tabanını-desteği oluşturmak için araçsallaştırmıştır. AKP aynı zamanda Kemalist ideolojiyi de yeniden üreterek sistemin yapı taşlarını sağlamlaştırmaktadır.

2019 sonlarında gündeme getirilen, şatafatlı animasyonlarla reklamı yapılan bir diğer yerli-millî konusu ise otomobiller olmuştur. Öyle ki rengi de kırmızı-beyaz olarak belirlenmiştir. Yerliliğin ve milliliğin renklere kadar inmesi şovenizmin her türlü araç ve yöntemle topluma şırınga edilmesi-toplumun zehirlenmesinin ifadesidir. Bu anlamıyla yerli-millî otomobilin renk seçimi tesadüfi değildir. Bir otomobil yapımında dahi bu derecede şovenizme yüklenilmesi, yerli ve milliliğin altında başka şeyler yattığına işaret eder.

TC devleti yarı-sömürge bir ekonomiye sahiptir. Bunun kaçınılmaz bir yansıması olarak da sanayi üretimi ağır sanayiye ve yüksek teknolojik bir yapıya sahip değildir. Sanayi üretimi esas olarak düşük ve orta teknolojik ürünlere dayalıdır. Dolayısıyla üretim aletleri üreten değil dayanıklı tüketim aletleri ve ara mal üreten bir ekonomi geçerliliği söz konusudur.

Bir diğer olgu Türk burjuvazisinin emperyalizmle olan göbekten bağımlılığı nedeniyle komprador niteliğinin bulunmasıdır. Haliyle TC’nin teknolojik gelişimi emperyalist tekellere göre şekillenmektedir. Ülkedeki otomobil firma ve fabrikalarının hemen hepsi yabancı ortaklıdır. Alman, Fransız, İtalyan, İngiliz, ABD gibi tekellerin hemen her sektörde varlığı söz konusudur. AB ağırlıklı tekellerin beyaz eşyadan, tarım aletlerine pazarda önemli bir payı vardır. Bu bağımlılık oranı yüksek teknoloji gerektiren ürünlere gidildikçe yüzde yüze kadar ulaşmaktadır. Zira TC’nin gücü ancak otomobilin kaportasını yapmaya yetmektedir. Otomobilin geri kalan donanımı tamamen ithalata dayalıdır.

politikalarıyla çelişik bir eksene kaymasının bir yansıması olarak, ABD’li bir tekel menşei ATAK helikopterinin satışına onay vermedi. Yerli gurur, “millî hüsrana” dönüştü. Aynı durum fırtına obüsleri için de yaşandı. Obüslerin motoru Alman bir tekelden alınarak montajı yapıldı. Ancak benzer bir çelişik durumun açığa çıkmasıyla Alman tekeli hem motor teminini hem de obüs satışını askıya aldı. Her iki durumda yerli ve millî söylemi ile emperyalizme bağımlılığın şovenizmle örtülmeye çalışılmasının çarpıcı örnekleridir. Aynı zamanda yerli üretimin hangi ölçülerle gerçekleştiğinin göstergeleri olarak çıkmaktadır karışımıza.

yalist tekellerin yatırımlarıyla yaratılan artı-değerin emperyalist ülkelere aktarılmasını ve emperyalist sömürünün atmasını gizlemektedir. Sanayi üretimindeki mevcut teknolojik donanımla emperyalistlerin desteği olmadan yerli otomobil yapılmasının alt yapısı yoktur. Otomobil üretiminde de yerli ve millilik vurgusuyla emperyalizme bağımlılığın üstünün örtülmeye çalışıldığı açıktır. Duydukları gururda millî değil emperyalizme bağımlılığın, uşaklığın gururudur.

“Yerli ve millilik” tekçi zihniyetin dile gelmiş halidir. Farklı etnik ve inanç gruplarını yok sayan, imha, inkar ve asimile edilmesinin üzerinde anlamını bulmaktadır. Bugün ırkçı, şoven, milliyetçi nidalarla kendisini yerli ve millî ilan edenler, ekonomiden siyasete emperyalizmin işbirlikçiliğini, taşeronluğunu ve uşaklığını yapmaktadırlar. Bu durum Türk burjuvazisinin komprador niteliğiyle de uyumaktadır.

Ülke ekonomik ve siyasal bir kriz içerisinde debelenmektedir. Bu durum iç ve dış politikada iktidar partisi lehine işlemektedir. Yerli ve millî söylemiyle de bu durumun üzerine perde çekilmeye çalışılmaktadır. Şovenizm ve milliyetçilik nidalarıyla aleyhinde olan süreci bir süre daha stabil hale getirme gayreti de güdülmektedir. Yoksulluk, işsizlik, açlık başta olmak üzere ezilen emekçi halkın yaşadığı bütün sıkıntılar üzerine perde çekilmek istenmektedir.

Yerlilik ve millilik söylemi emperyalizme bağımlılığın, sömürünün, yoksulluğun, sefaletin, AKP iktidarının yolsuzluklarının, şatafatlı-lüks hayatlarının şovenist, milliyetçi ve ırkçı zihniyetle üstünün kapatılmasından ibarettir. Öyle ki, çelişkiler gün yüzüne çıktıkça egemenlerin halk tarafından alaşağı edilmesi hızlanacaktır. Egemenler sonlarına bir adım daha yaklaşacaklardır.

MİLLİ GURURDAN, MİLLİ HÜSRANA

Hatırlanacağı üzere, bir dönem öve öve bitirilemeyen millî gurur atfedilen atak helikopterleri ve fırtına obüsleri var idi. Onlarda yerli ve millilikle reklamlara mahzar oluş, resmi ideolojik söylemlerle şovenizm dalgalandırılmıştı. Millî gururlar pazarla buluşturulduğu anda iplik de pazara çıkartılmış oldu. Yerli ve millilikten bir anda literatürden çıkartıldı. Atak helikopterinin montajı Türkiye’de yapıldı. Motoru ise ABD’li bir tekelden alındı. Pakistan ile anlaşma yapılarak, test uçuşları Pakistan’da gerçekleştirildi. TC’nin, ABD’nin Ortadoğu’daki

Son yerli ve millî, kırmızı-beyazlı otomobil daha görücüye çıkmadan ne kadar yerli ve millî olduğunu sağır sultan dahi duydu. “Yerli otomobilin” motor dahil bazı parçaları İtalyan bir tekele ait olup, İtalya’da üretilip Türkiye’ye getirildiği açığa çıktı. Yerli ve millî gurur bir kez daha yerli hüsrana dönüştü. Takke düşüp kel görününce yerli ve millî diyerek kulakları tırmalayan R.T. Erdoğan vites düşürdü. Yüzde yüz yerlilikten; “yüzde yüz demedik, yüzde 50+1 yerli olması yeterlidir” demek zorunda kaldı.

Yerli ve millî denilen hemen her şey yerli değildir. Yerli vurgusu, emper-

Bir Devlet Geleneği: Felaketi Ticarete Çevirmek

Emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı, sömürü, sefalet, talan ve yaşam alanlarının tahribatı birçok biçimiyle karşımıza çıkmaktadır. Bu çark, ezilen, emekçi kesimlerin büyük bedeller ödemesini ve açlığın, yoksulluğun büyümesini beraberinde getirmektedir. Elazığ'da meydana gelen 6.8'lik deprem bu tabloyu bir kez daha gözler önüne sermiştir. Deprem vergisi adı altında kitlelerin soyulması, depremde toplanma alanı olarak kullanılması gereken alanların ranta açılması, fay hattı üzerinde olduğu bilinmesine rağmen Elazığ'da yapılan yapılar ile ilgili gerekli önlemlerin alınmaması... Elazığ'da onlarca insanın yaşamını yitirmesine, binlercesinin konutsuz kalmasına ve sefaletle mahkum olmalarına neden olmuştur.

Burjuva devlet mekanizması

dönük eleştiriler dahi iktidar tarafından bastırılmak istenmiştir. Sosyal medya paylaşımları nedeniyle soruşturmalar açılmış, gözaltılar gerçekleştirilmiş ve İçişleri Bakanı tarafından gözdağı eksik edilmemiştir. Bu perdeleme onu ne kadar iktidarda tutarsa o düzeyde de bulunduğu alanı kullanma alanı genişleyecek/genişlemiştir.

FELAKET TÜCCARI: KIZILAY

Elazığ depremi birçok önlemin alınmaması, rant ve bir çok sahtekarlığın gün yüzüne çıkması sonucunu da doğurarak iktidara karşı bir tepki oluşmasına neden oldu. Hiç kuşku yok ki, bu gün depremde toplanma alanları olarak şehirlerin çeşitli yerlerinde ayrılan araziler üzerine kurulan AVM'ler, deprem vergisi olarak yıllardır toplanan meblağ iktidar ve yandaşlarının

toplama arayışı başladığı andan itibaren İçişleri Bakanı Süleyman Soylu tarafından; "kente hiçbir yardımın sokulmayacağı" söylenmesi bağışın altında yatan ekonomik kaygıyı da göstermiştir. Bir avuç asalağın şaşaalı hayatları pahasına yoksul, ezilen, emekçi halkın canı yok sayılmıştır. Zengin unsurlar sapasağlam kalelerinde başlarına hiçbir şey gelmeden yaşamlarını sürdürmeye devam ederek vicdanlarını rahatlatmak için Kızılay'a bağış yapmışlardır.

Yapılan bağışların ise çocuklara cinsel istismarla gündeme gelen Ensar Vakfı'na aktarılması trajik bir başka vakayı karşımıza çıkartmaktadır. İktidarla organik bağı tescilli olan Ensar Vakfı ve Kızılay üzerinden paranın iktidar partisi yandaşlarına dağıtımını aklanmaktadır.

örtülmeye çalışıldığı açıktır. HDP'nin deprem bölgesine gönderdiği yardım da engellenerek Elazığ'a sokulmamıştır. Elbette neden; Kızılay'ın gerekli çalışmaları yapıyor oluşudur. Devlet, depremden zarar görenler ve yaşamını yitirenlerle ilgilenmekten ziyade süreci bir rant alanına çevirerek Kızılay üzerinden kasasına ne kadar meblağ aktaracağı esas kaygısını oluşturmuştur.

Depremle açığa çıkan bir diğer olgu ise; yine temelini siyasal ve ekonomik rantın oluşturduğu çarpık kentleşmedir. Özellikle son yıllara damgasını vuran TOKİ konutlarının içler acısı hali ve inşaat sektörünün sıcak para akışındaki etkisiyle müteahhitliğin en gözde meslek haline gelmesi çarpık kentleşmeyi içinden çıkılmaz bir hale dönüştürmüştür. Yaşadığımız ülkede içerisinde demir olmadan kolon olarak kabul edilen ve üzerine bina inşa edilen konutlarla karşılaşmıştır. Bu alandaki denetimsizlik zaten başlı başına bir felakettir. Müteahhitlerin kazançları pahasına halkın yaşamını hiçe saydıkları ve bunu devlet ortaklığıyla yapmaları olası deprem ya da afet süreçlerini çok daha riskli hale getirmiştir. Çarpık kentleşme ve denetimsizliğin yarattığı sonuçlar yine yoksul halkın canı ve malına mal olacaktır/olmuştur.

DEPREM DEĞİL, KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR!

Bir yanda ezilen-emekçi halkı yaşam hakkından dahi yoksun bırakma varken, diğer yanda egemenlerin açlığa, sefaletle, yoksulluğa mahkum ederek inşa ettikleri şaşaalı yaşamları durmaktadır karşımızda. Kölece çalışma koşullarında acımasızca sömürülen işçi ve emekçi kitleler emekleri ve alın terleriyle yarattıkları değerlerde dahi yok sayılarak ölüme mahkum edilmektedirler.

Bu bir lütf değil. Egemenler açısından da çarpıcı olan budur zaten. Elazığ'da yaşanan korku ve panik havası bunu göstermiştir. Gerçeklerin gizlenmeye çalışılması, manipüle edilme girişimleri halkın öfkesi ile karşı karşıya kalmamak içindir. Zira bu öfke bir sarsıntıya dönüştüğünde sistemin çarklarını paramparça edecektir. O gün enkazın altında kalacak olan egemenlerdir!

esasen kitlelerin sisteme karşı büyüyen öfkesini baskılamak ve hakim sınıfın çıkarları ve talepleri doğrultusunda şekillenen bir organizasyondur. Bu organizasyonu kullanarak emperyalistler ve hakim burjuva-feodal kliğin dönemsel politikalarını hayata geçiren yapı ise siyasal iktidardır. Haliyle bulunduğu konumun nimetlerinden de yararlanmak isteyen ve kitlelerin büyüyen öfkesini çeşitli şekillerde perdeleyen bir anlayış vardır karşımızda. Bundandır ki deprem ve depremin ortaya çıkarttığı sonuçlara

kasalarını doldurmuştur. Olası deprem riski bölgesi olarak adlandırılmaktadır yaşadığımız bölge. Ancak görülmüştür ki deprem sonrası arama kurtarma ekipleri bile oldukça yetersizdir.

Elazığ depremine en hazırlıklı giren kurum ise Kızılay olmuştur (!) Birkaç saat içerisinde deprem yardımı toplama kampanyasına girişmesi bu gerçekliği gözler önüne serdi. Yıllardır toplanan bağışların ve devletin doğal afete ayırdığı bütçenin ironisidir. elbette karşımıza çıkan. Kızılay'ın para

Burjuva-feodal medyanın deprem sürecindeki tutumu ise malumun ilanı şeklindedir. İlk başta Elazığ valisi Çetin Oktay'ın mikrofonunun açık unutulmasıyla, "kamuoyunda algı çok iyi şuanda" demesi, ardından CNN muhabirinin "sıcacık çadırlarda kalıyorlar, mutlular" çıkışı kamuoyu algısının yönetilmeye çalışılarak devletin yaşananların üstünü örtmeye çalıştığını ortaya çıkıyor.

Depremin yarattığı tahribat ve etkilenen insanların yaşadığı sefalet gizlenmeye çalışılarak üstünün

Devrimci-Demokrat Basına Saldırının Sarı Rengi

Geçtiğimiz günlerde, Cumhurbaşkanlığı İletişim Başkanlığı tarafından aralarında Evrensel, BirGün ve Cumhuriyet çalışanlarının da bulunduğu çok sayıda gazetecinin sarı basın kartı iptal edildi. Habere erişimde bir nebze olsa kolaylık sağlayan sarı basın kartları, Cumhurbaşkanlığı'nın onayına tabi. Basın kartlarının iptal edilmesi kararı, oluşan kamuoyu baskısı nedeniyle geri çekildi. Fakat devrimci, demokrat ve muhalif gazetecilerin sarı basın kartı da olsa, bu faşizm koşullarında baskıya, sansüre uğramadan çalışması pek mümkün görünmüyor.

Sarı basın kartı, haber yapmada, haber ortamına girmede bazı avantajlar sunuyor. Tabi ki Cumhurbaşkanlığı'nın verdiği bu kart bile bazen işe yarayabiliyor, gazeteciler kartlı ya da kartsız farketmeksizin saldırılara maruz kalıyor. Muhalif basında yer alan gazetecilerden bazıları basın kartlarının nimetlerinden faydalansalar da çoğu devrimci basın çalışanı, bağımsız gazeteciler bu kartlardan faydalanamıyor.

Dünya genelinde gazetecilik sendikalarının verdiği basın kartlarını ülkemizde son yıllara kadar Başbakanlık ve şuan Cumhurbaşkanlığı vermekte. Gazeteciler dünyanın her yerinde "devletin gazetecisi" olmaya karşı çıkıp, muhalif ve alternatif medya ağını oluştururken, ülkemizde devlet devrimci, muhalif gazetecilere kendi onayını dayatarak yaşam şansını tanımamaktadır.

Devlet, basın kartlarını bir baskı aracı haline getiriyor, bir nevi gazetecilik üzerinde mobbing oluşturuyor. Kartları veriyor fakat her an iptal etme ya da yenilememe tehdidini gazetecilerin üzerinden hiç eksiltmiyor.

DEVİRİMCİ BASINA FİİLİ SANSÜR

Devrimci basın da sarı basın kartlarının olmamasının zorluğu bir yana, devlet sansürü, habere erişim ve yasaklama saldırılarıyla karşı karşıya. Son olarak gazetemiz Yeni Demokrasi'nin 39. sayısına "örgüt propagandası yapmak"tan dava açılmasının ardından 49. sayımız hakkında da toplatma ve el koyma kararı verildi. Gazetemizin neredeyse tamamını, -Enver Gökçe'nin şiirleri ve basında yer alan haberlerde dahil olmak üzere- sakıncalı gören savcılık el koyma ve toplatma kararlarıyla yetinmeyerek yazı işleri müdürümüz hakkında da "örgüt propagandası yapmak" ve "örgütsel

pishanelerinde bırakalım devrimci basını, dergi, kitap dahi alınmamakta, devrimci basınla tutsakların buluşması engellenmektedir.

Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi Eğitim Kurulu Başkanlığı, tutsaklara gönderilen gazete ve kitapları teslim etmemek için türlü türlü bahanelere sığındı. Çok sayıda kitap ve gazetenin engellenme kararı alındığı 16 Ocak 2020 tarihli kurul kararında üretilen gerekçeler dikkat çekiyor. Hapishaneye posta yolu ile gönderilen 26 Aralık 2019-9 Ocak 2020 tarihli Yeni Demokrasi Gazetesi'nde (sayı 51) yer alan "Faşizmin

ğın yaşamını yitirdiği, yüzlercesinin yaralandığı "Hayata Dönüş" operasyonuna ilişkin yazı oluşturuyor. Kararda, "Devletin hayata dönüş adı altında yaptıkları iyileştirme ve provokasyonu önleme amaçlı yaptığı operasyonları katliam olarak nitelendirdiğinden, yine aynı yazıda ölüm oruçlarından övgüyle bahsederek terör örgütü propagandası yapıldığından, örgütsel yapıya özendirici içerikli yazılar mevcut olduğundan" ifadeleri dikkat çekiyor.

GERÇEKLERİ KİTLELERLE BULUŞARAK HAYKIRMALİYİZ

Kendinden olmayan herkese büyük bir hınçla saldıran devletin, kitleleri etkileme gücüne sahip olan medya-yayın organlarına verdiği önem artmaktadır. 15 Temmuz darbe girişiminin ardından devletin ilk saldırdığı, yok etmeye çalıştığı alanlardan birisi devrimci-muhalif basın olmuştur. Çıkarılan KHK'ler ile gazetelere, radyolara, TV kanallarına, yayınevlerine, matbaalara el konuldu, kayyum atandı, onlarca gazeteci gözaltına alındı ve tutuklandı. Bununla da yetinmeyen ege-menler çağımızın kitlelerle buluşma araç-

larından biri olan sosyal medyayı da kontrol altına almaya çalışmıştır. Sansür yasalarıyla, Bilgi Teknolojileri Kurumu'na verilen yetki ile hükümet sosyal medyayı da "dikensiz" bir bahçe haline getirmeyi hedeflemekte.

Devrimci, demokrat ve muhalif basına yönelik bu saldırı, sansür ve engelleme girişimlerine karşı gerçeğin sesini haykırmalıyız. Devletin herkesi, kendi gazetesi, basını, medyası olarak dönüştürme hülyalarına karşı kitlelerle buluşmalı, basın-yayın araçlarını en etkili ajitasyon/propaganda malzemesi haline getirmeliyiz.

direnişe çağrı" suçlaması ile soruşturma açtı. Bu saldırılara yabancı değiliz, on yılları bulan Marksist-Leninist-Maoist yayın anlayışı çizgimiz devletin saldırılarının hedefi olmuş ve bu saldırılar karşısında kitlelerle buluşmaya devam etmiştir.

Gazetemizin de arasında olduğu devrimci yayınlar hapishanelere alınmıyor. Van F Tipi Hapishanesi'nde gazetemizin tutsaklara verilmesi üzerine, tutsaklar savcılığa suç duyurusunda bulundu. Bunun üzerine hapishanenin eğitim kurulu bir gün içerisinde gazetemizin 8 sayısı ve Partizan dergisinin 2 sayısı hakkında yasaklama kararı aldı. Kandıra F Tipi ve Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Ha-

Ölüm Kusan Bombalarını Unutmayacağız!" başlıklı, Roboski Katliamı'na ilişkin yazı gazetenin tutsaklara verilmemesine gerekçe yapıldı. Eğitim Kurulu Başkanlığı tarafından gerçekleştirilen değerlendirme toplantısında alınan kararda, "Yazının içerisinde güvenlik güçlerine karşı asılsız ve aşağılayıcı ifadeler yer verilerek Türkiye Cumhuriyeti Devletini katliamcı gibi göstererek asılsız ifadelerle yer verildiğinden" şeklinde kararla, gazetenin hapishaneye konulması engellendi.

Gazetemizin verilmemesine gerekçe gösterilen bir diğer yazı ise "19 Aralık Katliamının Hedefi İçerisi Değil Dışarıydı" başlıklı 30 tutsa-

Faşizmin Gece Bekçileri ve Devrimci Zor

Ağustos 2017'den itibaren polise bağlı olarak devreye koyulan bekçilerle ilgili mahkemelerin "kimlik soramaz" şeklinde aldığı kararlardan hemen sonra bekçileri yeni yetkilerle donatan kanun teklifi meclisten geçti. Sayıları 11 bini geçen ve devletin "gece kartalları" adını taktığı bekçilerle ilgili olarak İçişleri Bakanı Soylu, Tayyip Erdoğan'ın "Ben yatarken, sokakta bekçi düdüğünü duymak istiyorum." dediğini ifade etmiş ve bekçilerin devreye koyulmasına "nostaljik" bir hava katmaya çalışmıştı. Oysa Cumhurbaşkanlığı sarayında düzenlenen "Şehir ve Güvenlik Sempozyumu"nda Erdoğan, "Artık şehirlerimizin düzenini sadece kolluk gücüyle sağlayamayacağımız bir yere gelmiş durumdayız. Yeni fikirler geliştirilmeli." diye buyurmuştu.

Kabul edilen yasaya göre bekçiler; kişileri ve araçları durdurma, soru sorma, kimlik sorma, üst arama, silah kullanma, gösteri ve yürüyüşlere müdahale etme, kelepçe, cop, tazyikli su, biber gazı, köpek gibi araçları kullanma gibi polisin sahip olduğu yetkilere sahip olacak. Kısacası olası sorunlara karşı bekçiler tam teşekküllü olarak "yasa" zırhına büründürülecek. "Suçu önleme" ve "halkın huzur ve güveni" gibi yalanlarla propaganda edilse de bekçilerin halka ve olası toplumsal hareketlere karşı örgütlendiği açıktır. Halkı sindirmek ve sokakları kontrol altında tutmak temel amaçtır.

Hatırlanacağı gibi Gezi İsyanı, öz yönetim direnişleri, Kobanê serhildanı gibi mücadele süreçlerinde şehirler ve özellikle emekçi semtler militan direnişlerin odağı olmuş ve bu alanlar uzun süreli devlet terörüne maruz bırakılmıştı ve yine bu dönemlerde Osmanlı Ocakları ve AKP Gençlik Kolları üzerinden kimi paramiliter yapılanmalara gidilmiş ancak daha sonra politika değiştirilmişti. Devletin bekçilik kurumunu yeniden devreye koymasının arka planında bu gerçekler vardır. Ancak bundan da öte hâkim sınıflar ve devletin yer yer dillendirdiği "toplumsal patlama" korkusunun bugün en güncel sebep olduğunu vurgulamak gerekir. Her alanda muhalif en ufak eylem ve etkinliği polis ve mahkemeler aracılığıyla baskılayan devlet, işlediği cinayetler, gerçekleştirdiği katliamlar ve sokak ortasında yaptığı işkencelerle halka gözdağı vermeyi esas almış, bunun da ötesinde hem sivil faşist örgütlenmeleri hem de çeteleri besleyip palazlandırmıştır. Bekçiler, devletin halka yönelik bu politikasının mahalle ve sokaklara

inmiş resmi üniformalı aparatından başka bir şey değildir.

Polis yetkilerine sahip bir bekçilik kurumuna neden ihtiyaç duyulduğuna dair "yakın polislik" ve "halkta olumlu bir algı oluşturmak" gibi argümanlar dün olduğu gibi bugün de dillendiriliyor. '80 ve '90'lı yıllardaki bekçilik uygulamalarına bakıldığında mahalle bekçilerinin genellikle o mahallelerde oturan kişiler üzerinden şekillendiği, yetkilerinin ise daha sınırlı olduğu görülüyor. Söz konusu dönemlerde bekçilik esas olarak devletin istihbarat ve işbirlikçilik ağına hizmet ediyor, bekçilerin mahalle halkıyla tanışıklığı aktif bir biçimde kullanılıyordu. Özellikle yoksul semtlerde, Alevilerin ve Kürtlerin yoğun olduğu mahallelerde yine buralarda yaşayan insanlardan

bekçiler seçilerek hem devlete dair algıyı manipüle etmek hem de muhalif kesimler içerisinde işbirlikçiliği geliştirmek hedefleniyordu. Bugünkü bekçiler ise ağırlıklı olarak genç yaşta olmalarının yanında polis gibi söz konusu mahallelerde görevlendiriliyorlar. Askerliğini uzman çavuş olarak yapmış kişilerin öncelikli olması devletin halka yönelik askeri bakış açısının da göstergesi durumundadır. Esas rolü halkı sindirme ve korku yayma olsa da zamanla bekçiler üzerinden devletin yine işbirlikçilik politikasını geliştirmeye çalışacağı söylenebilir.

Bekçiliğin devlet yönetiminde bulunan AKP-MHP bloğu açısından kadrolaşma ve kendi tabanını güçlendirme boyutuyla da önemi vardır. Özellikle son yıllarda birçok devlet kurumunda ve belediyelerde devlet ile partinin (AKP) aynı kapıya çıktığı bir kadrolaşma modeli hayata geçirilmiş, buna uymayanlar çeşitli yollarla tasfiyeye maruz bırakılmıştır. Bekçiler bu kadrolaşma politikasının resmi militarist ayağını oluşturmakta, ikili bir görevi; devleti ve özelde iktidardaki gücü koruma kollama işlevi de kazanmak-

tadır.

Bekçilerin sokaklarda dolaşmaya başlaması birçok hak ihlalinin yaşanacağı, özellikle kadınları ve gençleri baskılayan uygulamalarla "ahlâk polisi" gibi hareket edeceğine dair kaygı ve tartışmaları da öne çıkardı. Yine bekçilerin yeterli bir eğitimden geçmediği insan hakları kuruluşları ve çeşitli siyasi, demokratik örgütlenmeler tarafından dillendirildi. İktidarın toplumda hâkim kılmaya çalıştığı gerici ve bağınaz kültürel yapı, diri tutmaya çalıştığı siyasi-kültürel kamplaşma ve bekçilerin imza attığı darp ve işkence vakalarını düşündüğümüzde bu kaygılar önemsiz değildir. Ancak aynı durumun polis için de söz konusu olduğu, meselenin temelde eğitim ve hukukla ilgili bir sorun olmayıp fa-

vet" gibi güçleri görev yapmaktadır. Ancak polis yıllardır baskınlarla, sokak ortası işkenceler ve katliamlarla bu mahallelerde terör estirmeye ve aynı zamanda çeteleri güçlendirmeye devam etmektedir. Bekçilerin devrimci ve muhalif karakteri öne çıkan emekçi mahallelerde bir rol üstlenip üstlenmeyeceğini ya da nasıl bir rol üstleneceğini zamanla göreceğiz. Fakat bu mahalleler özgülünde devletin bekçilerin güvenliğine dair duyduğu kaygı, devletin silahlı faşist örgütlenmelerine karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğine de ışık tutmaktadır.

Hâkim sınıflar ve devlet, ekonomik ve siyasi sorunlarla, keskinleşen sınıfsal ve toplumsal çelişkilerle baskı ve zor mekanizmasını geliştirerek baş etmeyi amaçlamaktadır. Bunun için gerektiğinde her türden yeni faşist yasayı hayata geçirmekten ve kendi faşist yasalarını çiğnemekten geri durmayacaktır. Bu anlamda bekçiler ve devletin polis gücü karşısında yasa, hukuk ve eğitime dair yapılan tartışmalar konunun esasına ilişkin değildir. Liberallerin ve reformistlerin demokratikleşmeye ve seçimlere dair içi boş gevezeliklerinin faşizmin saldırılarına engel olmayacağı, tersine sistemi ve devleti meşrulaştıran bir işlev kazanarak faşizme karşı halkı silahsızlandıracağı onlarca deneyimle sabittir. Eğer faşizm ve faşist devletten söz ediliyorsa buna karşı mücadelenin de tutarlı olması; faşizme karşı direnişi ve devrimci mücadeleyi esas alması gerekir. Doğal olarak bugün mesele; halkın, devrimci ve komünistlerin ne yapacağına; geliştirilen resmi/gayri-resmi faşist örgütlenmeler ve devletin beslediği çeteler aracılığıyla yoğunlaşan saldırıların nasıl göğüslenmesinde düğümlenmektedir.

Ülkemiz devrim mücadelesi, devletin her türden resmi veya sivil faşist silahlı örgütlenmelerine karşı önemli deneyimlere sahiptir. Emekçi, devrimci mahallelere ve sokağa salınan devletin faşist güçleri can bedeli devrimci mücadelelerle birçok kere sokaklara çıkamaz, mahallelere giremez hale getirilmiş, faşist güçlere bedel ödettirilmiştir. Bugün aynı devrimci ve militan çizgiyi esas almak, halkı örgütlemek ve halkı silahlandırmak ilerde karşılaşacağımız faşist saldırı ve katliamlara karşı tek doğru çözüm olacaktır. Komünistler her alanda halkın örgütlenmesini ve faşizme karşı mücadeleyi yükseltmeyi esas alacak, halka ve tüm devrimci-demokratik güçlere faşizmin zoruna karşı devrimci zorun kaçınılmazlığını anlatmaya devam edecektir.

şist bir devlet politikası olduğu unutulmamalıdır. Doğallığında bekçilere dair tartışmanın esas olarak devletin faşist örgütlenmeleri ve bunlara dair mücadele bağlamında tartışılması gerekmektedir. Çünkü bekçilerin arkasında polisi, yasa, mahkemeleri ve tüm faşist kurumlarıyla devlet vardır.

Bekçilerin yeniden ve daha askeri bir biçimde örgütlenmesinin toplumsal muhalefetle ilgili olduğunu belirtmiştik. Devlet nezdinde bu toplumsal muhalefetin odağında her zaman komünistler ve devrimciler bulunmaktadır. Hâkim sınıflar halkı örgütsüz bırakmaya dönük baskı ve asimilasyon politikalarını hayata geçirirken temel hedefi halkın komünist ve devrimci örgütlerle buluşarak, toplumsal çelişkilerin sistem ve devlet karşısı bir harekete dönüşmesinin önüne geçmektir. Bugün yeterince güvenli olmadığı için olsa gerek devrimci mücadelelerle kurulmuş ve devrimci çalışmaların etkin olduğu mahallelerde bekçiler pek gözükmemekte; panzeri, akrebi ve tomasıyla polisin "terörle mücadele, özel hareket, çevik kuv-

KAMPANYA VESİLESİYLE BİR KEZ DAHA

Dünyada ve ülkemizdeki siyasi gelişmelerin hızı politik gündemlerin değişim hızını da belirlemektedir. Elazığ'da yaşanan ve yine emekçi yoksul halkın bedelini ödediği depremin yaralarının sarılmadan depremlerle birlikte başka bir gerçek açığa çıkmıştır. Kızılay Ensar Vakfı arası gerçekleştirilen para transferi ile emekçilerden toplanan vergi ve bağışların nerelerde nasıl kullanıldığı açığa çıkmıştır. Tıpkı işsizlik fonu gibi işçi ve emekçilerin cebinden kesilen paraların patronların hizmetine sunulması gibi Kızılay'da toplanan yardımların çocuk istismarı ile gündeme gelen Ensar Vakfı'na aktarılması da şaşırtıcı olmamıştır. Halihazırda açığa çıkan gerçek bir devlet ve sistem gerçekliğidir.

Yine Elazığ depremi ile birlikte etkin bir biçimde şovenizm devreye sokulmuş, HDP tarafından toplanan yardımlara ya el konulmuş ya da şehre girişine izin verilmeyerek geri gönderilmiştir. Depremin ardından devletin bölgeye ziyaret adı altında yaptığı çıkarma, Elazığ valisinin mikrofonlara yansıyan "algı" operasyonunun ötesinde bir anlam ifade etmemektedir. Her tarafından artık engellenemez bir hızla tüm pislikleri dışarı sızan devlet, elindeki tüm imkan ve araçlarla açığa çıkan pisliklerinin üstünü örtmeye çalışmaktadır.

Yaklaşan akıbetin farkındalar ve biriken öfkenin patlamasını engellemeyi başaramadığı durumda bastırmanın hazırlıklarını hızlıca örgütlemektedirler. Sistemin yeni bekçilerine tanınan sınırsız haklar bu hazırlıkların bir parçası ve duyulan korkunun yansımasıdır. Her türlü hak alma mücadelesine saldırı, tüm demokratik hakların budanması ve özgürlüklerin baskı altına alınmasına eklenen açlık ve yoksulluk yaşanacak patlamanın temel zemini ve öfkenin mayalandığı sahada burasıdır.

Uzun Süreli Halk Savaşı stratejimizin içinde özel bir öneme sahip olan bulunan şehir faaliyetimiz, halk savaşına uygun bir anlayış ve perspektifle ele alınmaktadır. Ülke ekonomisinin temel damarlarının ve işçi sınıfının toplandığı merkezler ve nüfus yoğunluğu neden şehirlerin, özellikle büyük şehirlerin neden önemli bir yere sahip olduğu sorusunun temel yanıtlarından biridir. Şehir faaliyetlerinin

halk savaşı stratejisine uygun olarak güç biriktirme ve son kuşatmaya hazırlanması temel hedeftir. Bu hedefin belirlenmesi ve buna bağlı olarak şehir faaliyetlerinin örgütlenmesi ülkemizin sosyo-ekonomik yapısından bağımsız değildir. Devletin yürüttüğü haksız savaş ve tarımın çökertilmesine yönelik politikalarla birlikte göç ve buna bağlı nüfus yoğunluğu artan şehirlerin demografik yapısı da buna bağlı gelişmiş ve şekillenmiştir. Gecekondu mahallelerinin oluşumunun arka planında yatan bu gerçek "kentsel dönüşüm" saldırısıyla değişime uğratılmaya çalışılmış ancak başarılı olunamamıştır.

Şehir faaliyetimizin somutlandığı alanlardan biri bugün semtlerdir ve çalışmamızın ana omurgasını da işçi sınıfı çalışmamıza bağlı olarak bu alanlar oluşturmaktadır. Proletarya Partisi'nin mücadele tarihinde hatırı sayılır bir kitleyle temasın sağlandığı, örgütlenmede ve mücadelede ciddi başarıların sağlandığı semtlerde ciddi bir kitle ve militan gücü de yaratılmıştır. Bu gelişim örgütlenme ve kitle faaliyetinin doğru bir anlayışla örgütlenmesinin sonucudur ve bugün yaratılması ve yakalanması gereken temel halkayı bize göstermektedir.

İşçi ve emekçilerin yaşam alanları olarak anlaşılması gereken semtler yaşam alanı olmanın yanı sıra küçük üretimin toplandığı alanlar olma özelliğine de sahiptir. Tekstil başta olmak üzere, "merdiven altı" olarak tariflenen üretim alanları belli bölge ve semtlerde toplanmıştır.

Şehir faaliyetimizin ana yönelimi işçi sınıfını örgütlenme faaliyetidir. Bu anlamıyla faaliyetimizin esasları ve yoğunluğu işçi sınıfı olmak zorundadır. Semt faaliyetlerimizin besleneceği temel politik yönelim de bu genel yönelime uygun olarak şekillenmektedir/şekillenmelidir. Semt çalışmalarımızın ana yönelimi, hedef kitlesi işçi sınıfı ve politik faaliyetimizin esas yönelimi de işçi sınıfının yaşadığı sorunlar olmak zorundadır. İşçi sınıfının yaşam alanları olarak tariflediğimiz özellikle belli bölge ve alanlar bu özelliği çok daha yoğun biçimde bünyesinde taşımaktadır. Üretim alanlarıyla iç içe geçen bu semtlerde kitlelerin sorunlarını da belirleyen bu temel olmaktadır. Yoksulluk, sefalet ücretlerine tabi olma ve uzun iş saatlerine ek

olarak örgütsüzlük dayatılmaktadır. Yoksullukla boğuşan emekçi halkın sorunlarını doğru biçimde değerlendirmek, doğru yöntemler ve araçlarla temas sağlamak esaslı görevlerimizden biridir.

Semt çalışmalarımızın temel sorunları:

Uzun yıllara dayanan bir dizi deneyim ve tecrübeyi biriktirdiğimiz semt çalışmalarımızın temel sorunlarından biri belirlenen politikanın yaşama geçirilememesidir. Kuşkusuz bu eksikliğin nedeni belirlenen politikanın kavranamamasıdır. Sorun elbette tek başına pratik sahadaki uygulayıcılarla tartışılmayacak kadar bütünlüklüdür ve tüm örgütlü bünyenin sorunudur. Hedef kitlenin işçi sınıfı olması, politik propaganda ve örgütlenme faaliyetinin bu merkezden ele alınması ancak politikanın yaşama nasıl geçirileceği konusunda yönelimin ve somut çalışmaların belirlenmesi ile mümkün olacaktır. Mesele tek başına politikanın belirlenmesi ve soyut anlamda hayata geçirilmesi tartışması değil, pratiğin içinde bu yönelimi ete kemiğe büründürmektir.

Uzun süredir işçi-semt çalışması olarak formüllendirdiğimiz ancak yaşama geçirmede ve pratik adımlar konusunda gelenekselleşen semt çalışmaları biçimiyle sınırlı kalan yönelim geçerliliğini bugün de korumaktadır. Bunun temel kaynağı işçi sınıfının devrim mücadelesindeki rolünü bilince çıkartamamaktır. İşçi sınıfı devrimin öncü gücü olarak devrim stratejimize kaynaklık etmektedir. Bu öncülük elbette sadece fiziki bir varlıkla sınırlı değildir. Esas gıdası ideolojik ve çok bilinen ifade ile zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmamasındandır.

Dün olduğu gibi bugün de işçi sınıfının örgütlenmesine dönük somut gelişmeler sağlayamadığımızda ta-

ban ve çevre-çeperi belirleyen semt gençliği ile birlikte lümpen kitledir. Bu durumun oluşmasındaki temel sebep semt alanının karakteri ile alakalıdır. Semt gençliği devrim mücadelesinin ivme kazandığı süreçlerde çelişkilerinin çözüm odağı olarak devrimci mücadeleye kanalize olmaktadır. Aksi durumlar geliştiğinde; günümüzdeki gibi devrim mücadelesi ivme kaybına uğradığında ise çeteleşme ve yozlaşmanın dinamiği haline gelmektedir. Sınıf karakterine uygun bir konumlanışa sahip bu kesimin güçlü bir ör-

gütlü bünyede değişim ve dönüşümü sağlanmadığı durumda, örgüt bünyesine kendi sınıf karakterini taşımaktadır.

Politik mücadelenin kavranışındaki darlık, hedef kitlenin kavranışındaki yetmezlikler semt faaliyetlerimizin politik ve pratik karakterini de belirlemektedir. Politik ajitasyon ve örgütlenme faaliyetimizin oturması gereken zemin kitlelerin somut sorunları olmak zorundadır. Bu sorunların tespitinde doğru hedef yakalandığında ve etkili bir müdahale sağlandığında, faaliyetlerimiz kitleler içinde etki gücümüzün artmasıyla sınırlı kalmayarak bu faaliyetin sistemli bir biçimde sürdürülmesi örgütlülüğe dönüşecektir. Kitlelerin tepkisini belirleyen gündemlere doğru biçimde müda-

İŞÇİ-SEMT ÇALIŞMALARIMIZ ÜZERİNE

hale ettiğimizde aldığımız olumlu sonuçlar bize ne yapmamız gerektiğini de anlatan pratiklerdir. Temel mesele kitlelerin öfkelerini kabartan nedenleri, gelişmeleri kavramak ve hızla müdahale olmaktır.

Faaliyetimizin ele alınışındaki darlık bir dizi gelişmeye zamanında müdahale etme konusundaki yönelimimizi de engellemektedir. İşçi sınıfı ve emekçilerin sorunları, kadın sorunu, gençliğin yaşadığı sorunlardan semtlerin bünyesinde toplanan tüm kesimlerin sorunlarına karşı duyarlı ol-

“DEVİRİM KİTLELERİN ESERİDİR!”

Bir bütün olarak sınıf mücadelesini özelde ise örgütlenme çalışmalarını yürüttüğümüz alanlarda gelişimi sağlayacak, bizi ileri atacak temel noktalardan biri de kitlelerin devrimdeki rolünü kavramaktır. Bu kavranmadığında yürütülecek faaliyet görevi savuşturma veya verilen görevlerin yerine getirilmesinin ötesine geçmeyecektir. Bu görev savuşturma kimi dönem yayın dağıtımı, kimi dönem A/P araçlarının tüketilmesi, kimi dönem askeri pratiklerin gerçekleştirilmesinde karşılık bulacaktır. Devrim mücadelesinin temelleri kavranmadığında bu görevler öncelik ve sonralık biçimiyle yer değiştirecek ve yapılması gereken esas görevler yerine getirilmemiş olacaktır.

Devrim ancak ve ancak kitlelerin örgütlenmesi ile mümkün olacaktır ve elimizdeki tüm araçlar bu temel görevin yerine getirilmesi için vardır. Araçlar bu esas görevin parçası olarak kavranmadığında, bu yönelimin hizmetine sunulmadığında, kitlelerde bir karşılık oluşturamadığında değerini ve önemini

önce bizlerde sonra da kitlede kaybeder. Ezberlenmiş ve otomatikleştirilmiş bir faaliyet, belirlenmiş ve sınırları çizilmiş faaliyet bizi ilerletip geliştirmeyeceği gibi aksine geriletecektir. Mücadeleyi bu denli dar kavradığımızda kitlelerin ve mücadelenin geliştiği koşullarda devrim mücadelesini daha aktif yürütür, gerileme ve saldırıların yoğunlaştığı dönemde asgari faaliyeti yürütmeye ve korumaya çalışırız. Kuşkusuz bu kavrayış sadece faaliyet sahasının daralmasını değil aynı zamanda büyük bedeller ödenecek yaratılan değerlerin korunmasına da zarar verecektir.

Devlet kitleleri sindirmek, baskı altında tutmak ve teslim almak için tüm gücüyle saldırıyor. Ancak bu saldırıları gerçekleştirirken de çelişkileri ve halkın mücadelesini tümüyle ortadan kaldırmayacağını biliyor. Zira faşist diktatörlüğün tarihi böylesi örneklerle doludur. Her baskı, katliam ve saldırganlık döneminin ardından kitleler etrafında örülen baskı ve korku duvarını parçalayarak zulmün üzerine yürümüştür. Bu anlamıyla sınıf mücadelesinin ilerleyen ve gerileyen süreçlerini, devletin saldırılarını, devrimci ve komünistlerin aldığı darbeler ve güç kaybının nedenlerini çözümlemenin yanı sıra bugünkü ısrarla, çabalarla yarını kurmak ve yarına hazırlanmak esas görevdir. Mesele kitlelerin patlama anını asgari çalışmayı yürüterek karşılamak değil, öncü ve önder misyonumuzu kavrayarak hazırlanmaktır. Zira mücadelenin sadece bugünü değil esas olarak yarını vardır ve yarınarda bekleyen esaslı görevler vardır. Bugünden yapılması gereken bu esaslı görevlere hazırlanmak bu hazırlığın önündeki engellerle mücadele etmektir.

KAMPANYAMIZ ENGELLERİMİZİ AŞMADA MÜTEVAZİ BİR ADIMDIR!

2020 Ocak ayında başlayan ve Mayıs ayında sonlanacak olan kampanya faaliyetimiz, yaşadığımız ideolojik-politik sorunları bir anda çözecek bir güce sahip değilse de temel sorunlarımızın tespiti ve bunlara yönelimde mütevazî bir adım niteliğine sahiptir. Yoğunlaşmış bir faaliyet dönemini ifade eden kampanya sürecimizin esas hedefi sınıf mücadelesinin pratiği içinde sorunlarımızı görmek, bu sorunları daha etraflıca tanımlamak ve müdahaleyi daha somutlayarak yol yürülmektir. Her alan çalışmamız gibi bu çalışmamızın temel dinamiklerinden biri de işçi-semt çalışmamızdır. Yukarıda ifade ettiğimiz sorunlarımız her alanımızda olduğu gibi işçi-semt alanımızda da yaşanmaktadır ve kimi ideolojik sorunlarımız mevcut durumda daha belirgin bir karakter kazanmıştır.

Kampanyanın temel gündemleri dünyada ve ülkemizde yaşanan siyasal

gelişmeleri ve bu gelişmelerin ezilenlere yansımalarını kapsamaktadır. Esas görev ise tam da burada tariflenmekte ve kitlelerle birlikte kendimizi örgütlemeyi hedeflemektedir. Kampanyamız bu hedefe yürümedeki ideolojik ve politik geriliklere ve engellere müdahaleyi görev olarak saptamaktadır. Daha öz bir ifadeyle temel mesele, devlet baskısı ve sömürsü altındaki kesimlerin durumunu tespit etmek değil mevcut gerçeğe müdahale etmenin yollarını açığa çıkarmak ve ona müdahale etmektir.

Kampanyamızın ilk duraklarından biri devrim ve komünizm şehitlerini anma haftası vesilesiyle yürütülen çalışmalar oluşturdu. Tüm alan ve faaliyetçilerin bu çalışma dönemini kampanyamızın hedef ve yönelimi ile birlikte değerlendirmesi, sonuçlar çıkarması ve eksiklerini tespit ederek bunlara müdahale etmesi göreviyle yüz yüzeyiz. Bu dönem çalışmalarını bir görevin noktalanması olarak değil, yeni görevlerin belirlenmesi anlayışıyla ele almalıyız.

Dünyada ve ülkemizdeki mevcut siyasal süreç mücadeleyi geliştirmenin ve büyütmenin gündemleriyle yüklü biçimde ilerlemektedir. Lokal şekilde süren işçi direnişlerinden, gelişen her türlü hak alma mücadelesinin adresi uğrak alanımız ve daha da önemlisi örgütlenme alanımız olmak zorundadır. Kendimizi adadığımız dava bizden bunu istemekte ve bunu beklemektedir. Önümüzdeki dönemi yine takvimsel günlerin belirlediği rutine bağlanmış bir çalışmayla değil, sınıf mücadelesinin gündemlerine müdahalenin bir aracı, etkin, güçlü ve yaygın bir A/P faaliyeti olarak kavramak zorundayız. Ezberleneni terk ettiğimiz, kendiliğindenci bir tarzı bıraktığımız, görev savuşturmaya bir kenara ittiğimiz, olana teslim olmayıp ona müdahale ettiğimiz, sınıf mücadelesinin tayin ettiği görevleri bilince çıkardığımız, tüm bilincimiz ve benliğimizle kavgaya atıldığımız bir dönemi yaşamak için, bıkmadan usanmadan, yorulmadan, yılmadan hep ileri adımlar atmalyız.

mak, sistemin tüm emekçilere dönük saldırılarını örgütlenmenin silahına çevirmek ancak bu sorunlara vakıf olmak ve görevler çıkarmakla mümkün olacaktır. Devrimci mücadelenin gerileyen niteliği, devletin emekçi mahallelerde oluşturduğu denetim ve baskıya paralel gelişen fuhuş, uyuşturucu ve çeteleşme saldırıları ile kendimizi sınırlandırmadan, kendimizi bu sorunlara müdahale ile darlaştırmadan mücadeleyi ve somutta yürüttüğümüz faaliyeti bütünlüklü kavramak zorundayız. Yoksulluk, artan kadın cinayetleri ve çocuk istismarı ile birlikte Alevilerin evlerinin işaretlenmesi, cemevlerine dönük yapılan saldırı ve bunlara eklenecek her bölge ve semtin kendi yerel sorunları faaliyetimizin kapsamını ve müdahale alanını geliştirip güçlendirecek gelişmelerdir.

Hasan Bilgili'ye delillerin karartılmasında yardım eden doktor 6 ay süreyle meslekten uzaklaştırıldı

HABER MERKEZİ- Ankara Tabip Odası, hayvan hastanesinde çalışan veteriner hekim Ç.'ye cinsel saldırıda bulunan ancak tutuksuz yargılanan Prof. Dr. Bilgili ve delillerin yok edilmesinde yardım eden jinekolog Dr. Şenyurt'u 6 ay süreyle meslekten men etti.

Ankara'da sahibi olduğu VCOM hayvan hastanesinde çalışan veteriner hekim Ç.'ye cinsel saldırıda bulunan ve tutuksuz yargılanan Prof. Dr. Hasan Bilgili'ye delillerin yok edilmesinde yardım etmekle suçlanan jinekolog Dr. Hüseyin Şenyurt, Ankara Tabip Odası tarafından 6 ay süreyle meslekten men edildi.

Ankara Tabip Odası, sanık Dr. Hüseyin Şenyurt ile ilgili inceleme yürütmek amacıyla soruşturma komisyonu oluşturdu. Ankara Tabip Odası, ko-

misionun raporu doğrultusunda, Hüseyin Şenyurt'un Türk Tabipleri Birliği Disiplin Yönetmeliği'nin "geçici olarak meslekten alıkoyma cezası" hükümleri kapsamında 6 ay süreyle meslekten men edilmesi kararlaştırıldı.

Kararda ayrıca, "İlgili hekimin TCK madde 280 bağlamında cezai açıdan yargılanmak üzere gerekli işlemlerin yapılmasına oybirliği ile karar verilmiştir" denildi. Söz konusu hükümlerin "mesleğin uygulanması sırasında ve meslek sebebiyle öğrenilen hastalara ait sırları yasal zorunluluk dışında açıklamak" ve "savcılıklar ve mahkemeler dışında kalan kişi ve kurumlardan gelen cinsel ilişki muayene istemlerini yerine getirmek; savcılık ya da mahkeme istemi olsa dahi ilgilinin, veli ya da vasisinin aydınlatılmış onamı olmaksızın cinsel ilişki muayenesi yapmak" olduğu belirtildi.

NE OLMUŞTU?

Veteriner Prof. Dr. Hasan Bilgili, Ankara Üniversitesi Veteriner Fakültesi'nde öğretim üyesi olduğu 2019 yılı Nisan ayında kendisine ait hayvan hastanesinde çalışan veteriner Ç.'ye cinsel saldırıda bulunmaktan gözaltına alındı ve daha sonra tutuklandı. Ancak savcılık tarafından kısa bir süre sonra re'sen tahliye edildi. İdari soruşturma kapsamında üniversitedeki görevinden de çıkarılan sanık hakkında, "nitelikli cinsel saldırı", "cebir ve tehdit ile hürriyeti yoksun kılma", "tehdit" ve "hakaret" suçlarından 5 yıldan 27 yıl 6 aya kadar hapis cezası istemiyle dava açıldı. Delilleri yok etmek amacıyla yardım eden veteriner hekim Serkan Durmaz ile jinekolog Dr. Hüseyin Şenyurt'un da yargılandığı davanın ilk duruşması 11 Aralık 2019'da yapıldı.

Berfin Özek'e yönelik kezzaplı saldırıda "somut delil" bulunamamış

HABER MERKEZİ- Berfin Özek'in yüzüne asit dökerek sağ gözünü kaybetmesine ve yüzünün bir bölümünün yanmasına neden olan Casim Ozan Çeltik'e verilen 13 yıl 6 ay hapis cezasının geçerli kararını açıklayan mahkeme, 'kasten öldürme saiki ile hareket ettiğine yönelik kesin ve somut bir delile ulaşılamadığı' değerlendirmesinde bulundu.

YARALAMA SUÇU SABİTMİŞ

Mahkeme heyeti, Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Adli Tıp Anabilim Dalı ve Adli Tıp Kurumu 5. Adli İhtisas Kurulu'nun raporuna göre, sanık hakkında "kasten öldürmeye teşebbüs" suçundan kamu davası açıldığına yer verildi. Mahkeme, yapılan asitli saldırıyı "asitli silah" olarak değerlendirecek, "sanığın silah olarak kullandığı sülfürik asidi, hedef olarak katılanın hayati bölgelerine, miktar olarak öldürücü nicelikte, yöntem olarak ağız yoluyla içirmek, buhar olarak solut-

mak gibi katlanı hayati tehlikeye sokacak biçimlerde kullanmak sureti ile katlanı kasten öldürme saiki ile hareket ettiğine yönelik kesin ve somut bir delile ulaşılamadı" dedi.

Kararda, 'kasten yaralama' suçunun sabit olduğu belirtildi.

'EKSİK İNCELEME SONUCU KARARI VERİLDİ'

Gerekçeli kararın ardından İskenderun Cumhuriyet Başsavcılığı'nın değerlendirmelerine de yer verildi. Savcılık, adli emanette kayıtlı gazyağı ve etil alkolün suçta kullanılan sülfürik asitle karıştırılması sonucunda mağdurun yaralanmasına veya ölümüne yol açabilecek etki ve tesirinin artmasına veya azalmasına neden olacak bir kimyasal

bileşim olup olmadığına dair rapor alınmadığını kaydetti. Savcılık tarafından "Eksik inceleme sonucu verilen İskenderun 1'inci Ağır Ceza Mahkemesi'nin 2019/200 Esas ve 2020/7 Karar sayılı ilamının sanık Casim Ozan Çeltik aleyhine istinafen kaldırılması arz olunur" denildi.

Gerekçeli karar ardından Özek'in Avukatı Mehtap Sert, karara karşı Adana Bölge Adliye Mahkemesi Ceza Dairesi'ne itirazda bulundu.

Gülistan Doku 30 gündür kayıp

HABER MERKEZİ – Dersim'de 30 gündür kendisinden haber alınmayan Gülistan Doku'ya ait yeni görüntüler ortaya çıktı. Son görüntülerde Doku'nun Zinal Abrokov ile ayrıldıktan sonra otobüs durağına gittiği görülüyor.

Dersim'de 5 Ocak'tan bu yana kendisinden haber alınamayan Gülistan Doku'dan hala iz yok.

Son olarak Doku'nun bir kafe önünde erkek arkadaşı olduğu belirtilen Zinal Abrokov ile yeni görüntüleri ortaya çıktı.

Daha önceki görüntülerde Doku'nun, merkeze bağlı Atatürk Mahallesi'nde bulunan bir kafenin önünde Rus asıllı erkek arkadaşı Za-

inal Abarokov ile görüştüğü, karşılıklı bir süre konuştuğu ve bir süre sonra tek başına yürüyerek caddeden karşıya geçip minibüse bindiği görülmüştü.

Doku'ya ait mobese kameralarına yansıyan yeni görüntülerde ise Abarokov ile ayrıldıktan sonra ellerini önde birleştirip, başı önde bir şekilde otobüs durağına gittiği görülüyor.

Bir süre telefonla konuşan Doku'nun yolcu minibüsüne bindiği anlar da görüntüde yer alıyor. Jandarma arama çalışmalarını durdurdu

Öte yandan Doku'nun ailesinden alınan bilgilere göre, Uzunçayır Barajı Dinar Köprüsü mevkiinde Jandarma Arama Kurtarma (JAK) ekipleri Gülistan Doku'nun barajda olmadığına dair tutanak yazarak aramalarını durdurduğunu aktardı.

Şu ana kadar şehir dışından 17 farklı ekibin geldiğini dile getiren Doku ailesi, polislerin aynı şekilde Doku'nun barajda olmadığına dair tutanak yazıp gönderdiğini ve aramalarının durdurulması için cevap beklediklerini dile getirdi.

Okumanın Önemine Dair Kısa Değini

Okuma, araştırma, inceleme çalışmalarımız yani teorik çalışmalarımızın bir devrimcinin faaliyetinin önemli bir bölümünü teşkil etmesi gerektiğini her daim vurgularız. Özellikle genç devrimcilerin bu çalışmalara daha çok yoğunlaşması ve önem vermesi gerekir. Zira okuma, araştırma, inceleme çalışmaları, devrimcileşmenin, ideolojik-politik gelişimin motorlarından bir tanesidir. Gelişime en çok ihtiyaç duyan da doğal olarak gençliktir. Özellikle günümüzde tasfiyecî sürecin ağırlığı ve gençlik saflarında yaratılan tahribat inkar edilemez. Bu saldırılara verilecek en iyi yanıt, devrimci gençliğin her yönü ile kendini geliştirmesi, donatmasıdır. Dolayısıyla ile devrimcileşmenin araçlarından biri olarak okuma, araştırma, incelemenin de önemi artmıştır.

Burjuvazinin önde gelen hakimiyet araçlarından biri kitleler üzerinde kurmuş olduğu ideolojik tahakkümdür. Bu tahakküm kitlelerin bilincini bulandırır ve burjuvalaştırır. Burjuvaziye de bu yönü ile sömürü düzenini en az itirazla sürdürme olanağı sağlar.

Bu sebeple hakim sınıflar toplumun her kesimini ideolojik olarak etkisi altında tutmaya çalışır lakin gençliğe ayrı bir önem verir. Zira gençliği kazanan geleceği kazanır. Burjuvazi de bunun bilincindedir. 90'lı yıllarla birlikte burjuvazinin "Marksizm öldü" sloganları ile başlamış olduğu ideolojik saldırıların ilk hedeflerinden biri de gençlikti, bugün de öyledir. Medyası, sosyal medyası, eğitimi, sporu, dini vb. her türlü araçla gençlik teslim alınmaya çalışıldı. Günümüze kadar devam eden süreçte gençliğin beyni öğütüldü. Bu saldırılarla okumak hatta düşünmek bile aşağılanan bir şey olarak sunuldu. Cehalet ve bilgisizlik kutsandı. Amaç gençliği toplumsal sorunlara duyarsız hale getirmek ve devrim mücadelesine yakınlaşmasını en başından önlemektir. Geniş genç kitle bu saldırılardan ağır yara aldı, almaya devam ediyor. nitekim duyarsızlığın, bireyciliğin, bencilliğin gençlik safla-

rında giderek artması bu nedenledir ama yalnızca geniş genç kitle değil devrimci saflarda bulunan gençler de burjuvazinin tasfiyecî saldırılarından daha inceltmiş biçimleriyle etkilendi. Devrimci gençler de okuma, araştırma ve yazmaya mesafeli hale getirildi. Politik seviyedeki düşüş, politikaya ilgisizlik, yeni nesil devrimcilerin en çok şikayete konu olan özelliği oldu. Hal böyle olunca küçük burjuva yaşam ve düşünüş tarzı dev-

rimci gençler arasında hakim hale geldi. Devrimci kimlik deforme edildi. Bu tahribatın somut görünüm biçimi hata ve zaafı ile barış içinde bir arada yaşamaktır. "Ben de böyleyim ne yapayım" kayıtsızlığıdır. Sistemden tam anlamıyla kopamayan, ondan hala beklentileri olan devrimci tipidir. Bugün faşizmin azgınlaşması karşısında gençliğin pasifize olmasında bu ideolojik tahribatların rolü büyüktür.

Bu tahribatın giderilmesi devam eden burjuva ideolojisinin saldırılarının püskürtülmesi mücadelenin gelişimi ve gereklilikleri açısından oldukça önemlidir. İlk başta da vurguladığımız üzere bu tahribatı gidermenin yolu genç devrimcilerin kendisini her yönüyle devrimcileştirmesinden geçiyor. Devrimcileşmekse, okumak, araştırmak, incelemek ve bunları pratiğe uygulamakla mümkündür. elbette devrimcileşmenin tek koşulu

okumak değildir. Devrimci olmak ilk başta teoriye ilgi duymak demektir. Zira devrimcileşmek savunduğumuz komünist ideallerin ve yaşam biçimini kendi bünyemizde adım adım inşa etmek demektir. Sistemden sadece teorik değil ideolojik olarak da kopmaktır. Her anını devrimin ve mücadelenin ihtiyaçlarına göre yaşamaktır. Elbette ki bu bir süreç işidir. Bir anda değil, küçük burjuva hata ve zaaflarımızla, burjuva ideolojisinin

larıyla birlikte kavramak, onu değiştirme azminin de başlangıcıdır. Bu sebeple her birimiz vakit kaybetmeden okuma, araştırma ve incelemeye yönelmeliyiz. İlk elden okumamız gereken kitaplarsa devrimci roman ve önderlerimizin yaşamlarıdır. Elbette roman ve biyografilerle yetinmeyiz. Devrimci pratik için ihtiyacımız olan devrimci teoriye ulaşmada bir sonraki durağımız MLM klasikleridir. Zira tasfiyecî ideolojik saldırılara ancak MLM ile donanarak karşı koyabiliriz. Bugün devlet teorisinden, Komünist Parti teorisine kadar birçok alanda reformist-revizyonist-opportunist teoriler "yeni" adına ortaya çıkıyor. Sürecin sertliği bu "yumuşak", "düzen içiliği" adres gösteren teorileri "cazip" hale getiriyor. Dolayısıyla MLM ile donanmayanların bu teorilerden etkilenmesi de hayli olanaklıdır. Bu anlamıyla MLM klasikleri okumak zordur. MLM'ye hakim oldukça burjuvazinin tasfiyecî saldırılarının özünü, amacını daha iyi görebiliriz ona karşı koymanın yöntemlerini geliştirebiliriz.

Elbette gelişimimiz açısından okumak ile araştırma inceleme arasındaki diyalektik bağı da kavramalıyız. Salt okumak yüzeysel

bir kavrayışı araştırma inceleme ise meseleye daha derinlikli hakimiyeti sağlar. Kavrayışın derinleşmesi, öğrendiklerimizi yaşam ve mücadele pratiğimize uygulamada fayda sağlar. Nihayetinde biz kitapları mücadelenin ihtiyaçlarını gidermek için okuyoruz.

Süreç bize daha çok okuma, araştırma, incelemeyi dayatıyor. Bu konuda öğretmenimiz, önderlerimizdir. Marks'ın Kapital'i yazmak için ne denli geniş araştırma inceleme yaptığını unutmamalıyız. Lenin'in, Mao'nun Marksizm düşmanlarına karşı ideolojik mücadele için sergilemiş oldukları okuma, araştırma, inceleme pratiği, bir an olsun aklımızdan çıkarmamamız gereken, bize yol gösteren pratiklerdir.

Bir YDG Okuru

“Yeni Irkçılık” Ne Kadar Yeni?

Iraklılığın tarihçesi, ulus-devlet inşasına yönelim ve kapitalist ilişkiler ağı üzerinden şekillenmiştir. Irkçı yaklaşımların 19. yüzyıl başlarında öne çıkması Avrupalı egemen ülkelerin sömürge savaşlarına haklı bir gerekçe oluşturmak istemesiyle bağlantılıdır. “Irkılığın babası” sıfatıyla ünlenen Kont Joseph Arthur de Gobineau’nun Beyaz (Caucasian), Siyah (Negroid) ve Sarı (Mongoloid) şeklinde 3 temel ırk olduğunu savunması ve Batı toplumlarının dünyaya yön vermesinin temel sebebini beyazların üstün zekâ, ahlâk, irade ve diğer tüm olumlu kalıtsal özelliklere sahip olmalarına bağlaması, ırkçılık düşüncesinin ideolojik altyapısını göstermesi bakımından önemlidir. Burada amaç biyolojik farklılıkları esas alarak bir hegemonyayı güçlendirmektir. Bu bakış açısı, ilerleyen dönemlerde Nasyonal Sosyalist, Apartheid ve Ku-Klux Klan gibi ırkçı hareketler üzerinden uygulanmıştır. Dünyanın her yanında, insan toplumlarının başka grupları dışlayıcı davranışlarından bahsetmek mümkün olmasına rağmen Batılı emperyalistler ırkçı yaklaşımı geliştirerek bir yandan tarihsel üstünlük iddiasıyla Batı-dışı toplumların farklılığını ortaya koyarken diğer yandan da bu sayede sömürgecilik faaliyetlerine

elverişli bir bahane oluşturmaya çalışmıştır.

Daha sonraki biyoloji ve genetik bilimleri çalışmaları insanları belli fiziksel ve biyolojik özellikleri üzerinden üstünlük sınıflandırmasına tabi tutmanın mümkün olmadığını kanıtlamıştır. Buradan çıkarılan sonuçlar ve toplumsal mücadelelerin gelişmesi, ırkılığın ortadan kalkacağı düşüncesini getirmiştir. Oysa ki toplumların hiyerarşik yapılanması ve bölünmesi emperyalist-kapitalist sistemin en büyük dayanak noktalarından biridir. Bulabildiği bütün emek gücüne ihtiyacı vardır ve bu emeği sistem dışına atmak istemez; sömürüyü ve kârı en üst düzeye çıkarmak, üretim maliyetlerini en aza indirmek ve siyasal rahatsızlığı yani karşı duruşları engellemek zorundadır. Burada söz konusu hedeflere ulaşmanın formülü olarak yine ırkçılık devreye girmektedir.

Burada “yeni veya kültürel ırkçılık” diye tanımlanan, aslında temelde yeni bir durum olmayıp eski klasik ırkılığın genişletilmiş hali söz konusudur.

Neredeyse insanlık tarihiyle yaşıt olan göç olgusunun, son yüzyılda yaşanan emperyalist savaşlar, em-

peryalist kışkırtmaların yol açtığı savaş ve çatışmalar, sosyo-ekonomik nedenler, afetler vb. nedeniyle çok fazla arttığı tartışılmaz bir gerçekliktir. Bu “yeni ırkılığın” ideolojik arka planını, merkezinde göç ve göçmenlik bulunan “ırksız ırkçılık” oluşturmaktadır. Bu açıdan “yeni ırkçılık” tartışmalarında baskın unsur biyolojik özelliklerin farklılığı değil kültürel özelliklerin farklılığıdır ve göçmenler, mülteciler, yerli olmayanlar, kısaca o ülkenin sahibi olarak kabul edilen hâkim grup dışında kalan, sonradan geldiği düşünülen yabancılar “yeni ırkılığın” nesnesidirler ve bu temelde aşağılanıp ayrıştırılmaktadırlar. Biyolojik temelli klasik ırkçılık ortadan kalkmış gibi gözükse de tam tersi daha genişletilmiş olarak devam etmektedir. “Yeni ırkçılık” farklı “ırklar”la sınırlı kalmayıp kültürel, dinsel, tarihsel ve coğrafik bağlarla birbirlerine bağlanmış olan etnik grupları, dinsel toplulukları ve bu özellikler içinde tanımlanan göçmenleri içine alacak şekilde genişletmiştir. Irkçılığı, ırk kavramını kullanmadan tarif etme konusunda belirgin bir çaba bulunmaktadır ki bunun için zenofobi, yabancı düşmanlığı ve etnosantrizm, islamofobi gibi kavramsallaştırmalar ile bu ırkçılık türünün üstü örtülmeye çalışıl-

maktadır.

Yeni ırkçılık, klasik ırkılığın mahkum eder görünmesine rağmen “ötekilerin” kendi sosyal veya coğrafi sınırları içinde yaşaması gerektiğini iddia eder. Burada kültürler arası eşitsizlik mantığı ve hiyerarşi söz konusudur. “Ötekilerin” dışarı atılması, dışarı atılan kişinin emek gücünün ve bu güçten sağlanacak artı değer de kaybedilmesi anlamına gelmektedir. Dolayısıyla yeni ırkçılık, dışarı atmaktan ziyade ucuz işgücü yaratmanın bir yolu olarak işlev görmektedir. “İşgücünün etnikleşmesi” emek gücünün tüm kesimlerini çok düşük ücretlere razı etmenin yolunu sağlamaktadır.

Göç hareketlerinin hedefinde yer alan Avrupa ülkeleri, kültürel ırkçılık pratiklerinin de görünürlük kazandığı coğrafyayı temsil etmektedir. Avrupa’daki göçmenlerin buldukları ülkelerin dilini bilmemeleri bir baskı ve sömürü unsuruna dönüştürülmektedir. Göçmenlerin eğitimlerinin “yetersiz” olduğu ve mesleki eğitimlerinin olmadığı gerekçesiyle güvencesiz, taşeron, mevsimlik, kısa süreli işlerde istihdam edilmeleri bu duruma verilecek çarpıcı örneklerdendir. Geldikleri ülkelerde her türden sosyal, ekonomik ve vatandaşlık

hakkından yoksun bırakılan mülteciler yıllar süren mücadele sonunda bu hakları kazandıktan -ki bunlar tüm mültecileri kapsamamakta ve de haklar son derece kısıtlı olmaktadır- sonra yine sömürü çarkının içine sokulmaktadır. Bu kesimlerin diplomaları, mesleki tecrübeleri Avrupa ülkelerinde tanınmamaktadır ve de en kötü şartlarda çalışmaya, yaşamaya mahkûm edilmektedirler. Buradan da anlaşılacağı üzere Nazi Almanya'sının, Mussolini faşizminin yani klasik ırkçılığın sözde mahkûm edilmesi ırkçılığın bittiği anlamına gelmemektedir. Tam tersine incel-

saldırgan eğilimler güçlenmiş, bunu gerekçelendirmek için ise "terör, radikalizm" söylemi muazzam doneler sunmuştur.

Kısacası göçmenler hedef tahtasına oturtulmuştur. Bunu güçlendirmek için basında, televizyon programlarında, haberlerde göçmenler ve mülteciler suçlu, tehlikeli, saldırgan olarak lanse edilmektedir. Günlük yaşamda devlet kurumları tarafından mülteci ve göçmenlere uygulan ayrımcı daha doğrusu ırkçı tutumlar (kalabalık yerlerde, toplu taşıma araçlarında sadece dış görünüşünden dolayı yerli halktan olmadığı

mi? Bugünkü ırkçılık, işte bu şekilde maskelenmeye çalışıldığı için daha tehlikelidir.

Avrupa Birliği'nin Temel Haklar Merkezi Örgütü'nün (FRA) yayınladığı rapora göre, AB üyesi pek çok ülkede (Danimarka, Almanya, Fransa, İrlanda, Avusturya, Slovakya, Finlandiya, İsveç ve İngiltere) son yıllarda ırkçı saldırılar artan bir eğilim içindedir. Yine özellikle Fransa ve Almanya'da aşırı sağ-kanat hareketler hızlı şekilde artmıştır. Sağ partilerin aldığı oyların önemli derecede artması dikkat çekicidir. Özellikle Almanya'da ırkçı saldırılar son yıllarda son

def şaşırtma durumu söz konusudur. Yerli halkın Avrupa'ya neden mülteci akınının olduğunu, çıkan savaşlarda kendi devletlerinin payını, savaşlara yatırılan paraların kendi emeklerinin gaspı sonucu elde edildiğini algılamak, sorgulama, hesap sorması yerine göçmenlere yönelmesi emperyalist devletlerin ırkçılıkla beslenen politikalarının sonucudur.

Sonuç olarak ırkçılık; ister klasik anlamda ister maske değiştirmiş "yeni ırkçılık" şeklinde olsun egemen sınıf ideolojilerinin önemli bir bileşenidir. ırkçılık, dünya işçi ve emekçilerinin, ezilen dünya halklarının daha fazla

tilerek genişletilmekte, etkin bir biçimde devam ettirilmektedir.

Yeni ırkçılık uygulamalarında medya gibi devletin ideolojik aygıtları en iyi biçimde kullanılmaktadır. Özellikle 11 Eylül sonrasında "terör" vurgusuyla bu durum iyice görünür olmuştur. "Küresel terör tehdidi" tanımlanırken göçmen azınlıklara dikkatlerin yöneltilmesi, Avrupa toplumlarında göçmenlerin "olağan şüpheli" haline gelmesine giden yolu açmıştır. Kuzey Afrika, Asya, Ortadoğu kökenli ve Müslüman kimlikli "olağan şüpheliler" Avrupa sokaklarında endişeli gözlerle takip edilir hale gelmiş, göçmenlere ait örgütlenmeler "teröre" destek sağlayan kurumlar ilan edilerek yoğun takip altına alınmıştır. Avrupalı kimliğinin, kültürünün göçmenlerle birlikte tehdit altında olduğu ve parçalandığı kabulüyle yaygın korku ve panik oluşturulmuştur. Bu psikolojik propaganda karşısında Avrupa'da

düşünülen kişilere kimlik sorulması, devlet dairelerinde devlet görevlilerinin ayrımcı tutumları vb.) bu algıyı güçlendirme çabasıdır. Burada amaçlanan yerli halkta korku yaratarak göçmen ve mültecilere karşı kolektif nefret oluşturmak, halkı bölmektir.

Emperyalist-kapitalist sistem içinde düştüğü ekonomik krizlerin faturasını da göçmen ve mültecilere yıkmayı amaçlamaktadır. Göçmenlerin, emek piyasasında, yerli halkın fırsatlarını daralttığı empoze edilerek göçmenler günah keçisi ilan edilmektedir.

Fransa, İngiltere, Almanya, Hollanda, İsveç gibi Avrupa devletlerinde giderek artan yabancı düşmanlığı ırkçılık değilse nedir? "Ben ırkçı değilim ama göçmenler yüzünden iş bulma sıkıntısı çekiyorum, çocuğumun üniversiteye gitme şansı azalıyor" diyen bir İngilizin, Fransızın, Almanın gerçekten ırkçı olmadığı söylenebilir

derece artış göstermiştir. Hemen hemen her gün Avrupa'nın herhangi bir ülkesinde göçmenlere ya da göçmen kurumlarına saldırı haberleri gelmektedir. Dahası resmi makamlar, bu saldırıları kayıtlara almama eğilimi göstermektedir. Avrupa'nın genelinde mültecilere, göçmenlere karşı devletlerin hukuki ya da sosyal alanlarda aldığı tavır, açıkça devlet ırkçılığıdır. Avrupalı devletlerin vatandaşlık kriterlerindeki değişimler, yabancı evliliklerine getirilen kısıtlamalar, yeni göçmenlik yasaları, devlet görevlilerinin davranışları ve vize işlemlerinde karşılaşılan uygulamalar bunların göstergeleridir.

Göçmen karşıtı söylem ve eylemlerin yani ırkçılığın sadece salt aşırı sağcı partilerle veya sağcı örgütlenmelerle sınırlı kalmayıp belirli düzeylerde genel söylem haline gelerek yaygınlık kazandığı bilinmektedir. Bu durum ırkçılığın ne kadar kurumsallaştığını göstermektedir. Burada he-

sömürülmesine, baskı altında tutulmasına hizmet etmektedir. Hâkim devlet ve sınıflar, halkları birbirine düşman ederek savaşlara, katliam ve soykırımların yaşanmasına neden olmuştur.

Emperyalistlerin "böl ve yönet" politikasıyla işçi sınıfı ve ezilen halkların mücadele zeminini ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. Günlük ırkçı politikalara refleks göstermek, insanlığın en utanç verici soykırım ve katliamlarını lanetlemek; örneğin Nazi dönemini mahkum etmek ne yazık ki yeterli olmamaktadır. İnsanlığın doğasına hiç de yakışmayan "ötekiye" duyulan aşağılama, kin ve nefret duygularından arınmak, insanlık tarihinin en utanç verici durumları olan katliam ve soykırımları lanetlemek, bir daha yaşanmasını diyebilmek ancak ırkçılığı doğuran sisteme karşı verilecek birlikte mücadeleyle; onu tarihin çöplüğüne atmakla mümkün olacaktır.

Burjuva Arenasındaki Saflaşma Üzerine!

Dünya kapitalist sistemi büyük bir kriz yaşamakta. Bu kriz dönemsellerden daha derin ve farklı dinamiklere sahip. Uzun süredir de bu kriz devam etmekte ve hala bunu aşacak "yapısal" dönüşüm de ufukta gözüküyor. Elbette ki bizler, eğer bu tip yapısal krizlere devrimci bir müdahale olmadığında yeni sistem alaşağı edilmediğinde kapitalizm zor yoluyla krizi fırsata çevirerek sistemini devam ettireceğini biliyoruz. Bu süreçte hem dünyada hem de yaşadığımız coğrafyada bu ekonomik krize paralel burjuva politika alanında ortaya çıkan eğilimlere, politik akımlara bakmak yerinde olacaktır.

Düşünceler maddi yapıyı takip ederler yani ekonomik yapıdaki değişim ve dönüşüme paralel düşünce dünyasında politika alanında da değişimler ortaya çıkar. Süreçte kapitalist sistemin sermaye birikim politikası olarak ortaya koyduğu neoliberal politikaların sonuna gelindi. Yeni bir politika da şekillenmedi. Bu ortamda emperyalistler arası krizler daha fazla yaşandı ve keskinleşti. Sözde aşılması olan ulus devlet yeniden "keşfedildi." Sermayenin ve metaların ülke sınırlarını aşarak serbestçe ve hızlıca dolaşmasının önünde engeller getirilmeye başlandı. Küreselleşme dedikleri teranenin de sonuna gelindi. Tekrardan gümrük duvarları örülmeğe, meta ve sermayenin dolaşımının önüne engeller getirilmeye başlandı ki bunu emperyalistler "ekonomi savaşlarının" tekrar başladığını söyleyerek ifade ediyorlar. Tabi ki meta ve sermayenin dizensiz dolaştığı bir durumda bunları sınırlama durumuna geçmek öyle kolay olan bir gelişme olmayacaktır. Dün özelleştirmelerin faydaları için bin bir yalan üzerine kurulmuş methiyeler dizilirken, bugün tekrar kamulaştırmalara geçilmesi, kamulaştırmaların "nimetlerini" anlatmak kolay olamayacaktır. Burjuva kaleşörler yeni duruma uygun söylemi yüzleri kızarmadan halkı kandırmak için anlatacaklarından kimsenin kuşkusu olmasın!

Bu yeni gelişecek süreçte devrimcilerin dikkate alması gereken iki burjuva politikanın (akımın) gelişeceği gözükmektedir. Bunların birisi sosyal demokrasi diğeri de milliyetçilik. Bu

iki akımın da ortak özü halk düşmanı olmalarıdır. Bunları burjuvazinin sol ve sağ politik aktörleri olarak ortaya çıkacakları ve halkı sistem içinde tutmak için tüm becerilerini ortaya koyacaklarından şüphemiz yoktur.

Neoliberal politikalarla birlikte kapitalizmin serbestçi politikalarını -ki buna liberal politikalar diyebiliriz- ön plana çıkarmışlardır. Burada kastedilen liberal politika, burjuvazinin ideolojisini, felsefesini oluşturan liberalizmi bir bütün kapsamadığını söylemeliyiz ki yoksa sosyal demok-

yaşama ve ortaya çıkma şansı yoktu. Ne yazık ki yaşananlar bunun tam tersini gösteriyor. O zaman sermaye birikimi ona ihtiyaç duyuyordu, şimdi ise bunlara.

Emperyalistler arası çelişkinin keskinleşmesi ulus devletin yeniden hatırlanmasına hatta kutsanmasına neden oldu. Emperyalistler arası çelişkilerin aldığı boyut dolayısı ile bazı stratejik coğrafyadaki yarı-sömürge devletler daha "bağımsız" hareket etmeye başladı. Elbette bunun anlamı kendini birçok emperyaliste daha fazla pazar-

fark vardır. Bunun üzerinden geçmiş politikaların olumsuzluğunun faturası liberallere çıkarılıp bunlar değersizleştirilerek milliyetçiliğin ve sosyal demokrasinin önünü açıyor. Sistem aklanmış oluyor.

Milliyetçilik konusunda, halkın yaşadıkları ile ortaya çıkan bir bilinçleri var. Fakat yine de milliyetçilik zehri her daim halkı zehirleme dinamiklerini canlı tutuyor. Kapitalizmde halkın afyonu milliyetçilik olmuştur. Kapitalist sistem her dara düştüğü durumda milliyetçiliği yardıma çağırır.

Bu süreçte de dara düşmüş durumda. Dolayısı ile dünyanın farklı coğrafyalarında milliyetçilik tekrar yükseliyor. Bunun ırkçılıkla ve faşizmle ilişkisi başlı başına ele alınabilir. Yakın ilişkileri olduğunu söylemekle yetineceğiz. Milliyetçiliğin ırkçılık temelli olanı da sözde sosyalizm söylemlinin da yükselişte olduğunu görmekteyiz. Bunların temel amacı ezilenleri burjuvazinin bayrağı altında toplamaktır. Söylemde kapitalizme, kapitalist politikalara karşı olduklarını dillendirenler bile hem geçmişlerinde böyle olmadıklarını ortaya koymuşlardır hem de sınıfsal yapıları buna müsaade etmez. Dolayısı ile

rasi de milliyetçilik de liberalizmin, bu anlamıyla kapitalizmin çocuğudur. Burada bahsedilen serbestlik, liberalizmin ideolojik-felsefi bakış açısının ürünü olmakla birlikte ekonomide daha fazla serbestliği ön plana alması kastedilmektedir. Kapitalizm için devlet müdahaleleri, devletçi politikalar dedikleri de ona ters ve aykırı olmadığını da söylemeliyiz.

Neoliberal politikalar uygulanırken ön plana çıkan burjuva akım ve aktörler muhafazakarlar ve liberallerdir. Tüm dünyada liberalizmin ideolojik, felsefi bakışı bir kez daha kutsanmıştır. Sosyal demokrasinin ve milliyetçiliğin neredeyse kapitalist sistem dışı olduğunun propagandası yapılmıştır! Milliyetçilik ya ulus devletleşme süreciyle sınırlanmıştır ya da kapitalizmden bir sapma olarak ortaya konmuştur. Sosyal demokrasinin ise bir sürecin ürünü olarak ortaya çıktığı ama artık geçerliliğini yitirdiği burjuva politikacılarca vaaz edilmiştir. Onlara inanmış olsaydık bir daha bu iki politik akımın

lama, bağımlı kılma, emperyalistler arası çelişkilerden faydalanarak uşaklık karşılığında aldığını artırmaktadır. Bunun görünümü sözde daha fazla ulus devlet çıkarlarını savunma ve "anti-emperyalist" gözükme şeklinde oluyor. Elbette ki ne anti-emperyalist olunuyor ne de ulus devlet çıkarları ekonomik olarak bağımsızlaşma şeklinde oluyor. Hepsi daha fazla emperyalist tahakkümü artırma, emperyalizmle ilişkileri güçlendirme şeklinde oluyor. Komprador ilişkiler daha güçlenip bağımlılığa yeni bağlar eklenmektedir.

Emperyalistlerin krizden çıkmaya çare ararken uygulamış oldukları politika farklılaşmasının burjuva politikada yansımaları liberal politikaların sınırlanması, sosyal-demokrat politikalarla milliyetçi politikaların ön plana çıkması şeklinde oluyor. Buradan hareketle tekrardan Aydınlanma değerlerinin keşfi de şaşırtıcı olmuyor. Liberalizmle Aydınlanma arasında ideolojik-felsefi bir fark yokken politik

kapitalizmden bir sapma değildirlir. Bilakis kapitalizmin krizini aşmak için kapitalist sistemin çözüm politikaları olarak devreye sokulur. Halkı, bayrakları altında toplamalarının önüne geçmek için başta işçi sınıfı olmak üzere ezilenler için de bunların niteliğini teşhir acil güncel görevler arasına girmektedir.

Süreçte ön plana çıkan diğeri bir akımda sosyal demokrasi. Sosyal demokrasi esasta dünya genelinde sosyalizm dalgasının yükseldiği, halk devrimlerinin gerçekleştiği ya da güçlü olasılık olduğu bir süreçte sosyalizme ve halka ihanet ederek ortaya çıkmıştır. Halkların mücadelesinde dalga kıran işlevi görmüştür. Bu akımda kapitalizmin zora düştüğü dönemde kapitalizmi krizden kurtarma misyonu yüklenmiştir. Bunu başardığını da söylemeliyiz. Bu akım milliyetçiliğe göre daha tehlikeli olduğunu söylemeliyiz. Çünkü bu akım kendini sureti haktan göstermeye çalışır. Söylem olarak halkın çıkarını dillendirir

ama gerçekte burjuvazinin çıkarları için çalışır. Halkı kandırıp burjuvazinin bayrağı altında toplamada oldukça maharetlidir. Hatta yer yer sosyalist değerleri bile savunur. O anlam ile Aydınlanma ideolojisi bu akımın temel ideolojisidir. Aydınlanmayla Marksizm ilişkisini çarpıtır. Marksizmi Aydınlanmanın ürünü olarak anlatır. ezilenlerin mücadelesinde Aydınlanmanın belli olumlu bir rolü olmakla birlikte tarih içerisinde oynanan bu rol geride kalmış ve egemenlerin silahına dönüşmüştür. Aydınlanmanın niteliğinin yanlış kavranması dolayısı ile "devrimcileri" bile ağına düşürebilmektedir. Bugünlerde ülkede olduğu gibi. Aydınlanma, liberalizm ilişkisi doğru kavranmadan bu politik akımla doğru tarzda mücadele yürütülemez. Aydınlanmanın burjuva karakteri tam anlamıyla teşhir edilmeden, ortaya konmadan bu akımın niteliği anlatılamaz. Bu akımın milliyetçilikten daha fazla devrimci kesimlerden burjuvaziye devşirme yaptığı ortadadır. Devrimciliği amaç edinenlerin bu akıma karşı açıktan bir ideolojik-politik mücadeleye girmeden amaçlarına ulaşamayacaklarını söylemeliyiz. Ne yazık ki devrimciliğin gerilemiş olmasının da tetiklemesiyle, neredeyse bu akım kurtarıcı olarak görülmektedir, reformist çevrelerce. Ama bu akım en az açıktan milliyetçiler kadar milliyetçi ve ırkçıdır.

Bu akımın (ki Türk hakim sınıflarının da faşist bir kliğine tekabül etmektedir) şu sıralar Aydınlanma ve onunla ortaklaşan liberalizmin değerlerini savunmaktadır. Eşitlik, özgürlük, adalet, hukuk üstünlüğü, laiklik, sosyal devlet anlayışlarını savunmaktadır. Liberalizme karşıymış gibi gözüke de bu ancak politik alanda oluyor. İdeolojik-felsefi alanda ise liberalizmin eşitlik, özgürlük gibi anlayışlarını savunmaktadır.

Sosyal demokratlar ki bunlar Türkiye'de köklü bir faşist kliği oluşturur. Dönem dönem söylemleri değişir. İrkçılıktan milliyetçiliğe kadar burjuva ideolojileri hayata geçirmiş tarihleri vardır. Bu günlerde solculuğu sosyal demokrat söylemlerle yapmaktadır. Aydınlanmanın bayraktarlığını yaparak reformist kesimleri bayrakları altında topladılar. Hatta yer yer Aydınlanma ile arasında net ayırım çizgileri koymayan devrimcilerin kafalarını bulandırdılar. Yani CHP'nin solculuğunun bir nedeni reformist solcu kesimleri düzen içine çekmek, kendi bayrağı altında toplamaktır. Öte yandan eşitlik ve özgürlük söylemi kaynaklı, aralarında politik farklar olsa da liberalleri de kendi çevresinde topladılar. Onlar haricinde sekü-

ler-laik burjuva klikleri ve şehir küçük burjuvazisini de etki alanlarına almış durumdadır. İstanbul Belediye Başkanlığı seçiminde oluşan bloğa baktığımızda kimleri kendi etki alanına aldıklarını rahat görürüz.

Milliyetçi kesim ise Türkiye'de doğuşundan bugüne ırkçı-kafatasçıdır. Devletin kuruluş ideolojisini de oluşturur. Bunlar, liberalizmin güç kaybetmesi, değerden düşmesi sonucu kendine geniş bir alan açıldığını görmektedir. Fiili olarak iktidarda bunlar vardır. Muhafazakarlarla ittifakı onlara milliyetçilikte önderlik etmek içindir. Yani o ittifakın ideolojik önderliği ırkçı-milliyetçilerdir. Onların yanında nasyonal sosyalist faşist ideolojiyi benimsemiş Perinçek ve şürekası hiçte aykırı durmamaktadır. Onların da yer yer savunduğu Aydınlanma değerleri ile ırkçı-milliyetçilerin bir sorunu yoktur. İkisinin de ortaklaştığı nokta faşist Türk devletinin bekasıdır, gerisi teferruattır. Muhafazakarların da yükselen değer olmadığı

ortadadır, liberal-ler gibi onlar da bu durumu görüp milliyetçilerden daha fazla milliyetçi olmaktadır. ki MHP için böyle olmalarında bir sorun da yoktur. Bilakis oldukça olumlu bir durumdur. Hele Perinçekgillerle aynı noktada buluşmaları vatan-millet aşkınadır. Özcesi Türk burjuva siyaseti alanına iki temel klik şekil vermektedir. Ve ekonomik gelişmelere baktığımızda uzun süre böyle olacağını söyleyebiliriz. Ayrıca dünya kapitalist sistemi içinde de bu iki akımın yükselen değer olduğunu görmekteyiz. Bunların iktidarda olup olmamaları önemli değildir. Kim iktidarda olursa olsun bu düşünce onlara yön verecektir.

Bu durumu tespit etmek yalnızca belirleme yapmak amacı için değildir. Bunları ortaya koyduktan sonra devrimcilerin ve komünistlerin önüne ideolojik-politik organizasyonsal görevler çıkmaktadır. Birincisi halka dönük saldırıların her boyutu ile daha fazla artacağı bir süreçte girmektedir. Göreceli durgunluk dönemleri yakın gelecekte ufukta gözükmemektedir. Halk ikili bir ideolojik kumpasa alınarak sistem içine hapse-

dilmeye çalışılacaktır.

Burjuva politika alanında iki politik aktör ve akım arasında mücadele keskinleşecek ve saflaşma oluşturulmaya çalışılacaktır. Halkın da bu iki klikten birisinin yanında saflaşması için her türlü faaliyet icra edilecektir. Hatta bir kesim sözde faşist gösterilip ezilenlerin diğer faşist partinin saflarında örgütlenme çalışmaları yürütülme durumu olacaktır. Devrimcilerin Aydınlanma ile ilişkisini koparmayan, faşizm tahlilleri MLM olmayan kesimler dünden sosyal demokrat kesimde yer almaya teşnedir.

Komünistler için asla bunlardan birini tercih etme söz konusu olamaz. Onlar halkın karşısında tek cepheci. Onların karşısında olmadan devrimci olunamaz. Komünistler bu iki kliği de halk düşmanı faşist olarak değerlendirmektedir. Özellikle de sosyal demokrat söylemi olan faşist kliğin halka ve devrimcilere karşı daha tehlikeli olduğunu görmekteyiz. Devrim-

ci mücadelenin gelişmesinin önündeki bir engeldir. Bu engelin ortadan kaldırılması için Kemalizmin niteliği konusunda net ve açık bir anlayışa sahip olup, bunu kitlelerle buluştur-

mak gerekmektedir. Yani sistemi bir bütün ideolojisiyle-politikasıyla, askeri gücüyle karşısına alamayan bir yapı süreçte devrimciliği geliştiremez. Olsa olsa CHP'ye payanda olur ya da bütün devrimci söylemlerine karşı devrimciliği burjuva sistemi aşamaz, onun içinde olur. Bu anlamı ile Aydınlanmacılıkla, liberalizmle, sosyal demokrasi ile arasına net çizgiler koyamayan devrimciler sistem içiliği geliştirmekten kurtulamaz.

İrkçı-kafatasçı diğer faşist kesimin niteliği görece olarak halk tarafından daha fazla görülmektedir. Bu anlamıyla daha fazla teşhir olmuş durumdadır. Bu, o kesimin peşine taktığı geniş bir kesimin olmadığı anlamına gelmez. Onların da yoksulluk, şehir küçük burjuvazisinin örgütlediği görülmektedir. Özellikle işçiler, yoksullar arasında bunların teşhirini de her daim yapılmak durumundadır.

Hakim sınıflar içinde klikleşmede sü-

rece uygun yeni konumlanmalar oluşmakta. Bu devrimciler ve komünistler tarafından görülmeli, bu durumu devrimci saflara etkileri analiz edilip, ideolojik-politik-askeri, örgütsel yapı-lacaklar tespit edilmelidir. Bu devrimci çalışmanın süreçte nasıl geliştirileceğine de ışık tutacaktır. Komünistler politik bir güç olmak istiyorlarsa bunu yapmak zorundadırlar, yapacaklardır. Biz bu yazımızda yalnızca sürecin temel görüngülerini koymaya çalıştık.

Şu bilinmelidir ki burjuva politika alanındaki kavga düşman mahallesinin kendi içindeki bir kavgadır. Ne kadar şiddetli olursa olsun onlar, dıştan gelen bir saldırıda birleşirler. Halkı soy-mada, halka saldırıda ortaklaşırlar. "FETÖ"çüler bunun tipik örneğidir. Halkın azılı düşmanı olan bu klik kendi içlerinde iktidar olmak istemişlerdir. Şimdi diğer kesim onları tasfiye etme operasyonu yapmaktadır. Ama bununla birlikte halka karşı saldırıyı da asla bırakmadığı gibi ona da hız vermiştir.

Sistem içi bloklaşmada bir bloku faşist görüp diğer bloku salt burjuva nitelikte görüp buradan hareketle bu kesimle sözde demokrasi bloku oluşturma politikası yanlış değerlendirmeler üzerinden yapıldığı için sınıf işbirlikçiliğidir. AKP-MHP ittifakını faşist ittifak değerlendirip, CHP-İP ittifakını demokrasi bloku olarak görmek burjuva bakış açısı olup devrimci ve demokratik nitelikte değildir. Sistemini iç krizinde taraf olmak faşist sistemin tamiratında, krizini aşmada taraf olmaktır. Devrimciliği geliştirmede değil faşist sistemi geliştirme tarafında olmaktır. Devrimcilerin, komünistlerin yapacağı bu iki kliği de halk düşmanı, iki yüzlü karakterini teşhir etmektir. Bir kesimin savunduğu ve bazı devrimci çevrelerin de aynı ideolojik gıdadan beslendikleri için savunduğu Aydınlanma değerleri burjuvazinin değerleridir. Ezilen yoksul halkın değerleri değildir. Halkı kendi bayrağı altında toplamak için bu değerleri tüm halkın değerleri gibi göstermeye çalışan burjuvazidir. Hakim sınıfları ideolojik hakimiyet yöntemi olarak hep bu yöntemi kullanır.

Burjuva politika arenasında ciddi bir mücadele ve saflaşma olduğu görülmektedir. Bunların kavgası halkı kimin daha iyi baskı altına alıp sömürdüğü ve bu sömürde kimin daha fazla pay alacağı kavgasıdır. Dolayısı ile bu çatışmada halkımızın çıkarı yoktur. Halk bu iki kesimin tam karşısındadır. Komünistler de bu bilinci halka taşıyıp, halkı bizzat iktidara proletaryanın alması için örgütlenme çalışmasında bir an bile duraklamayacaktır.

Bu Havada Dövüşenler Var!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

“Kurşun gibi havada” dövmüşmek ilişkilerin yoğunlaştığı ana meydan okumaktır. Mücadele sınıfsal özü itibariyle sisteme karşı ideolojik duruşu zorunlu kılar. Bu demek değildir ki çelişki nihai bir çözüme kavuştu. Burjuva ideoloji ile proleter ideoloji her alanda ve her daim mücadele halindedir. Birin iki olma vurgusunda, devrimci yanımızla küçük burjuva yanımız, devrimci mücadele içerisinde çatışma halindedir. Mücadelenin seyrine göre sorulan soruların da niteliği değişir. Bir dönem cevabı verilen sorular dahi tekrar gündeme gelir. Yeni süreçlerinde verilen cevaplarla yenilgi veya görece gerileme süreçlerinde verilen cevapların değişken olması doğrudan sınıf mücadelesini kavrayış düzeyiyle ilintilidir. Olumlu veya olumsuz her cevap (ki bundan kastımız pratik konumlanıştır) ideolojiktir. Sınıf mücadelesinde koşulların ağırlaştığı dönemlerde görev ve sorumluluklar da artar. Devrimci duruşta çelişkiler keskinleşir. Bir tarafta yılgınlık diğer tarafta fedakârlık karşı karşıya gelir. Birincisi burjuvaziye ikincisi devrime hizmet eder.

İçinde bulunduğumuz süreç her anlamda ideolojik duruşun net olmasını gerektiren bir süreçtir. İdeolojik olarak ufak bir yalpalama dahi tasfiyeci süreçte derin çatlaklara, yıkılmalara, savrulmalara neden olabilmektedir.

Sürecin özgünlüğü egemen sınıfların ideolojik saldırıları karşısında liberalizmin, reformizmin ve revizyonizmin devrimci saflara nüfuz etmesidir. TDH'nin bu saldırı ve etkilenimler karşısında güçlü bir karşı koyuş geliştirememesi, doğrudan bir kriz hali yaratmıştır. Siyasetler bazında yaşanan savrulmalar bu krizin derinleşmesine yol açmıştır. Niceliksel daralmanın, niteliksel da-

ralmaya dönüştüğü bir durum söz konusudur. Devrimciliğin yeniden üretilmediği noktada, devrimci değerlerde aşınma, devrimcilik adına liberal değerlere savrulma pratiğe yön verir hale gelmiştir.

Bunu takiben egemen sınıfların toplumun her kesimini baskı altına alması, en ufak hak talebini gözaltı ve tutuklama saldırısıyla karşılaması, devrimci ve yurtseverlere yönelik tasfiye operasyonları, hâkim sınıflar arası çelişkide dahi saldırgan tutumların olması toplumsal muhalefetin gelişmesini engelleyen etmenlerdir. Bu saldırı dalgasının kırılmaması ve ablukanın dağıtılamaması baskının şiddetini arttıran bir rol oynamaktadır.

Diğer yandan; egemen sınıflar arasındaki iktidar kavgası ve yönetim krizi, hâkim kliği daha da saldırganlaştırıyor. Hak talep etmek bir yana insanların söyledikleri bir sözden dolayı bile haklarında soruşturma açılıp tutuklanabiliyor. Topyekün baskı ve saldırıyla toplum, faşist abluka altına alınmış haldedir.

Kapitalist sistemin yapısal krizi, emperyalistler arası hegemonya krizinin yaşanması sistemin kendisini sorgulatan gelişmelerdir. Dünya genelinde egemen sınıfların önünü görememe ve yönetememe hali yaşanmaktadır. Dolayısıyla bu krizlere paralel hemen her ülkede milliyetçilik ve faşizm dalgası

giderek yükseliyor.

Özelden genele çizdiğimiz bu “kasvetli”, “sisli”, “boğucu” havada devrimci olmak, devrimciliği korumak ve yeniden üretmek, bunun için bel del ödemeyi göze almak her şeyden önce ideolojik sağlamlığı gerektiriyor. İdeolojik duruştaki netlik aynı zamanda sınıfsal konumlanışta da netlik anlamına gelmektedir.

Sürecin bu ağırlığı karşısında yılgınlık ve fedakârlık arasındaki çelişki açığa çıkmaktadır. Tarihsel dönemlerde (sınıf mücadelesi tarihi açısından) de yaşandığı gibi sınıf mücadelesinde keskin virajlar dönülürken çelişkinin esas ve tali yönünün çokça yer değiştirdiğine tanık olunmuştur. Gözünü kırpmadan özveriyle çalışanların dahi yılgınlığı pratikler yaşanmıştır. Bugün olduğu gibi bundan sonraki ağır süreçlerde de benzerleri yaşanabilecektir. Bu durum sınıf mücadelesinin kaçınılmazdır. Fakat bu kabul edildiği anlamına gelmez.

Yılgınlık, ideolojik bir sorundur. Biçimsel görünüşleri farklılık arz etse de özü aynı yere tekabül eder. Devrim mücadelesinde gerilemeler, aksamalar ve hatta yenilgiler söz konusu olabilir fakat devrimci ve komünistlerin yenilgiye yenilme lüksü yoktur. Yılgınlık, yenilgiye yenilmektir. Tasfiyeci sürecin karşımıza çıkardığı olumsuz pratiklerden biridir. Devrimci saflarda birey ve örgüt

bazında değişik biçimlerde görülmektedir.

Kanla yazılan devrim tarihi çelişkinin diğer yönünü de sayfalarına yazar. Zira çelişki tek yönlü değil, olamaz da. Dünya devrim deneyimleri olsun, TDH ve daha özgün olarak Proletarya Partisi'nin tarihi olsun fedakârlıklarla doludur. Enternasyonal devrim savaşçıları bu fedakârlığın mihenk taşıdır. En ağır ve zor zamanlarda o zifiri karanlıkta yolumuzu aydınlatan birer meşaledir.

Fedakârlık, kişisel değil sınıf mücadelesiyle ilintilidir ve öyle kavranmalıdır. Sınıfsal bir bakış açısından yoksunsa fedakârlık güdük kalır. Devrim karşısında konumlanışın en saf görünüm noktalarından biridir. İdeolojik kavrayışın pratiğe uygulanma alanıdır. Ve kuşku yok ki yeni dönemlerinde değil yenilgi veya gerileme dönemlerinde anlamı yoğunlaşan devrimci ilkelerden biridir.

Yukarıda da değindiğimiz gibi tasfiyeci süreçte devrimciliğin varlığı tartışmalı hale gelmiştir. Yüzlerce şehidimizle yaratılan devrimci değerler yozlaştırılmaktadır. Bu süreçte her bir devrimci ve komünistin omuzlarındaki yük düne göre daha fazladır. Buna paralel olarak da dünden daha fazla enerji harcamayı zorunlu kılmaktadır.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

Devrimci Olmak, İddialı Olmaktır

90'lı yıllardan bu yana hakim sınıflarca güçlü biçimde estirilen tasfiyeci liberal rüzgarların TDH saflarında önemli tahribatlar yarattığını her ciddi devrimci kabul edecektir. Bu sürecin sebep olduğu tahribatlar faşizmin gemiyi azağına aldığı 2015 yılından bugüne eni konu görünür olmuştur. Nitekim bugün faşist terör karşısında devrimci mücadele biçimlerine değil sağa, düzen içine meyleden bir TDH gerçekliği söz konusudur. Yaşanan tahribatın belki de en önemli görüngülerinden biri iddiasızlık ve siniklik olmuştur. Farklı düzeylerde de olsa devrimci yapı ve devrimcilerde bu ruh halinin etkilerini görebilmek mümkündür. Birçok "devrimci" yapının revizyonizm ve reformizm bataklığına daha da saplanması, "devrimi" unutmaması, devrimcilerin "bekle-gör'cü pasif tutumu iddiasızlığın geldiği boyutu bizlere göstermiştir.

Devrimcilik büyük bir iddiaya sahip olmaktır. "Koskoca" bir sistemi, onun zor aracı devleti karşımıza alıyoruz. Ona karşı mücadele yürütüyoruz. Devrim gibi büyük bir toplumsal alt-üst oluşa önderlik edeceğimizi söylüyoruz. Siyasi iktidara talibiz. Onu almak için uğraşyoruz ve halka "alternatif biziz" diyoruz. Elbette bunlar büyük iddialardır. Devrimciler nicel anlamda en zayıf ve etkisiz olduğu dönemlerde bile bu temel iddialarından vazgeçmezler, bu iddiayı terk etmezler. Çünkü devrimciliğin varlık zeminidir bu iddialar. Siyasi iktidara talip olmayan veya halka öncülük misyonunu terk eden bir devrimcilik olamaz. Bu iddialar kof ve içi boş manasız iddialar değildir. Siyasi çizgimize, MLM'ye, kitlelere güvene ve inanca yaslanmaktadır. Mao yoldaşın dediği gibi zayıfın güçlü hale geleceğini, güçlünün zayıflayacağını biliyoruz. Çünkü bugün zayıf olsak da biz meşru olanız. Halka yaslanınız. Dolayısıyla gelecek bizimdir, burjuvazinin değil.

Lakin bugün devrimci hareketin ekseriyetinde farklı düzeyde de olsa bu

bilinçte aşınmalar söz konusudur. Bu aşınmanın en net göstergesi birçok devrimci hareketin, iktidar, devrim, önderlik gibi iddialarını bir kenara koymaları olmuştur. Bu hareketler daha düne kadar hararetle savundukları kendi "devrim programları"ni rahatlıkla terk edebilmekte, düzen içiliğe işaret eden liberal, revizyonist, reformist, oportünist tezleri-programları baş tacı etmektedir. Elbette tüm bu savruluşların, iddiasızlığın temelinde, Marksizme karşı duyulan güvensizlik vardır. Liberal tasfiyeci sürecin devrimci harekette yaratmış olduğu en büyük olumsuzluklardan biri budur. Sosyalizmde geriye dönüşler, dünya devrimci güçlerinin mücadele düzeyinin düşmesi ve em-

ları ile bütünleşilebilmektedir. Israrla MLM'yi savunanlar, onun devrimci teorisini hayata geçirmeye çalışanlar, önderlik iddiasında bulunanlar ise dogmatizmle suçlanmaktadır. "Devrim, önderlik ve iktidar" iddialarının terk edilmesi bu hareketlerin politika ve pratiklerini de doğallığında düzen içileştirmektedir. Öyle ki faşizm karşısında devrimci direniş ve tutum değil çekilme ve pasifizm esas alınmaktadır.

Kuşkusuz bu iddiasızlık ve siniklik, devrimcilerin şekillenişinde yapısal, siyasal vb. tüm pratiklerde kendini gösterebiliyor. Zaten kendisine, ideolojisine, siyasi çizgisine güvenen bir devrimci ile bunlara sahip olmayan

vensizliğin saflarımızda etkiler yaptığı da bilinmektedir. Nitekim birçok yoldaşımızda yukarıda değindiğimiz olumsuz pratiklere rastlayabiliriz. Ya da kimi dönem alanlarda gelişmeler karşısında atıl kalmak ve politikasızlık bu etkinin bir ürünü olarak yansır. Bu bireysel veya lokal görünen etkilere karşı gerekli mücadele verilmez ise bunlar yarın da büyük sorunlar olarak karşımıza çıkarak kolektifin yönelimine zarar verecektir.

Bugün sınıf mücadelesinin önünde duran sorunlar ancak ve ancak MLM ile aşılabilir. Kendi gerçekliğimizin bilincinde olmak, ideolojik olarak donanmak ve yoğun bir şekilde çalışmak iddiamızı güçlendiren unsurlardır. İddialı olmak veya iddia sahibi olmak sınıfsal bir duruşun ifadesidir. Kapitalizme ve onun zor araçlarına karşı, ezilen dünya halklarına, bu sömürücü düzen dışında "başka bir dünya mümkün" şiarını haykırmaktır. Ezen-ezilen çelişkisi ve sınıflar var oldukça, düzeyi ne olursa olsun sınıf mücadelesi de var olacaktır. İddia sahibinin bu nesnel zemini, iddiamızın devrimci niteliğini de oluşturur. Dolayısıyla mesele tek başına nicel durumla açıklanamaz. Sınıfsal bakış açısından uzak olanlar, iddialı olmanın nitel yanını da göremezler.

Küçük burjuva ideolojinin doğrudan bir yansıması olarak duygusal hezeyanlar yaşayarak mücadelenin güçlü olduğu dönem coşarlar, zor süreçlerde gemiyi ilk terk eden olurlar.

MLM'lerin gücü her şeyden önce ideolojilerinden gelir. Bu güç kızıl karanfillerimizde somutlanmıştır. Zor süreçler iddiasızlığın değil sahip olduğumuz iddiaya daha sıkı sarılmanın kamçısıdır. İddia demek işçi sınıfına, ezilen halklara, devrime ve kolektife güvenmek demektir. İddia demek kazanacağız şiarını tüm benliğimizde hissetmek demektir. İddiamız savaşarak öğrenmek, öğrenerek savaşmaktır.

peryalist-kapitalist sistem karşısında yaşanan politik yenilgi Marksizme fatura edilmektedir. Devrimci hareketin son süreçte yaşamış olduğu başarısızlıklar da Marksizme ve onun teorisine-yöntemlerine karşı güvensizliği geliştirebilmektedir. Bu da kimi "devrimcileri" açık veya örtük olarak arayışlara itmiştir. "Yenilenmek", "tıkınmaya çözüm bulmak" gayesi ile çıkılan arayışların sonucunda bulunan ise eskimiş revizyonist tezler olmuştur. Öyle ki sistemi yıkmayan, devrimcilerin önderlik etmediği "devrimler" (!) mümkün görülmeye başlanmıştır. Ülkemizde örneğin Kürt Ulusal Hareketi gibi ilerici ancak reformist güçlerin ideoloji ve politika-

bir devrimcinin faaliyetleri arasındaki fark her açıdan rahatlıkla ölçülebilir. Örneğin odağında devrim ve iktidar olmayan bir devrimci yaşanan her türlü soruna karşı da büyük oranda kayıtsız kalır, kitlelere gitmekten dahi çekinir. "Biz yapamayız, örgütlene-meyiz" her türlü eylem ve pratik öncesi ön kabul haline gelir.

Kolektifimiz ideolojik anlamda devrim iddiasını korumaktadır. Esasta MLM'ye, siyasi çizgisine olan güvenini de. Bu anlamıyla TDH içinde ayrı bir tutum sergilediği de açıktır. Lakin bir bütün ideolojik yönelimimizi, politik konumumuzu etkilemese de bu iddiasızlık ve ona yol açan gü-

FİLİSTİNLİ GRUPLAR "YÜZYILIN ANLAŞMASI"NA KARŞI DİRENİŞ ÇAĞRISI YAPTI

HABER MERKEZİ- Filistin yönetimi, İsrail ile imzalanan Oslo Anlaşmalarını tek taraflı feshettiklerini açıkladı.

Fetih Hareketi Merkez Komite Üyesi ve Filistin Sivil İşler Bakanı Hüseyin eş Şeyh, "İsrail'e, Filistin yönetiminin, aralarındaki anlaşmalara bağlı kalmayacağı iletildi" dedi.

13 Eylül 1993'te imzalanan Oslo Anlaşması, iki devletli çözüm temelinde Filistinliler için Gazze ve Batı Şeria'da özerk bir bölge kurulmasını öngörüyor.

EL AKSA'NIN YENİDEN FAALİYETE GEÇMESİ ANLAMINA GELİYOR

Fetih Hareketi Devrim Konseyi Genel Sekreteri Macid el Fityani, Filistin yönetiminin anlaşmayı etkili bir şekilde durdurulmaması durumun-

dan Filistinlilerin kendi kaderlerini belirlemeleri gerektiğini söyledi. Fityani, bunun El Fetih'in silahlı kanadı olan El Aksa Şehitleri Tugayı'nın yeniden faaliyete geçmesi anlamına geldiğini söyledi. El Fetih cephesinden 'Filistin'in kendi kaderini kendisi belirlemesi' yönündeki çağrılar ise El Fetih cephesinin İsrail'e karşı silahlı direnişe geri dönmeyi planladığı yo-

rumlarını da beraberinde getirdi.

'TESLİM OLMAYACAĞIZ'

Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas'ın, Dışişleri ve Uluslararası İlişkiler Danışmanı Nabil Şaas da bir açıklama yaparak Filistinlilerin teslim olmayacağını söyledi. Şaas, "İsrail ve Trump planıyla bir süreliğine Filistin topraklarını işgal edip bizi

Kudüs'ten mahrum bırakabilirler. Ancak hiçbir zaman Filistinlileri teslim almaya, bölgedeki Amerikan egemenliğine itaat etmeye zorlayamayacaklar" diye konuştu.

Filistin mücadelesinin bu konuda ortak bir tutum sergilediğini ifade eden Şaas, "Filistin siyasi güçlerinin tümü bu konuda bir-

leşik ve açık bir tutum ortaya koydu. Bu adımın El Fetih, Hamas ve FKÖ arasında görüş birliğini ve Gazze Şeridi'yle Batı Şeria birlikteliğini yeniden tesis etmemize yardımcı olacağını umuyorum" dedi

FHKC'DEN AÇIKLAMA

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC), ABD Başkanı Donald Trump'ın bugün açıklayacağı ve Filistin'in ilhakı anlamına gelen 'Yüzyılın Anlaşması'na ilişkin bir açıklama yaptı.

"Dışarıda ve içeride tüm halkımızı, yoldaşlarımızı ve Filistinli güçleri 'Yüzyılın Anlaşmasına' karşı çıkmaya ve işgalcilerle her temas noktasında açık çatışmaya çağırıyoruz." denilen açıklamada, Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi (FDHKC) ve İslami Cihad, Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) 'Amerika'nın ilanına karşı atılacak ilk adım olarak bölünmeyi sona erdirmek üzere acil toplantıya' çağırıldı.

YKP (M-L) TARAFINDAN ORTADOĞU VE DOĞU AKDENİZ'DE YAŞANAN GELİŞMELERE İLİŞKİN PANEL DÜZENLENDİ

YUNANİSTAN- 27 Ocak Pazartesi günü, Yunanistan'ın Atina kentinde YKP (m-l) tarafından "Ortadoğu ve Doğu Akdeniz'de yaşanan gelişmelere" ilişkin bir etkinlik düzenlendi.

TKP/ML'nin de katılımcısı olduğu etkinlik YKP (m-l) adına yapılan açıklamayla başladı:

"Emperyalistlerin birbiri arasındaki çelişkileri ve pazar yarışı, bölgede ve dünyada gittikçe gerilimi arttırmakta ve her an sıcak çatışmaya dönüşebilme potansiyeli hiç olmadığı kadar yüksektir. Bölgede özellikle Rus hegemonyasının arttığı ve ABD'nin bölgedeki tahakkümünü ciddi biçimde tehdit ettiği, askeri ve teknolojik olarak gelişkin bir seyir izlediği ve tüm bu sebeplerle özellikle ABD için ciddi bir rakip olarak sahnede olduğu" belirtildi. Açıklamanın devamında "Çin ise görece ekonomik alanda uzun vadeli tehdit unsuru oluşturmakta ve dünya üzerinde bu yarışın etkileri görülmektedir. Avrupa Birliği askeri ve politik açıdan sıkıntı içerisinde olmakla birlikte, bu yarışa belli bir düzeyde yer almaya çalışıyor. ABD özellikle İran üzerinde ekonomik ve

askeri baskı oluşturarak bölgedeki varlığını ve prestijini korumaya çalışmaktadır" ifadeleri kullanıldı.

Türkiye'nin genel olarak bölgede gerginliği arttıracak bir politik seyir izlediği, özellikle Doğu Akdeniz'de oyunun dışında bırakılmasından kaynaklı Lib-

Açıklama, "bu sebeple Yunanlı komünist ve devrimcilerin bölgedeki gerici sınıfların ve güçlerin birbiriyle olan savaşına karşı devrimci mücadeleyi yükselteceği" sözleri ile sona erdi.

TKP/ML adına yapılan açıklamada ise "Emperyalistler ve onların sadık uşağı

ğu" belirtildi.

Açıklama şöyle devam etti: "Bu tabloda emperyalizme ve gerici egemen sınıflara karşı ezilenlerin mücadelesini örgütlemek, devrimci savaşımı geliştirmek ve tüm bu gerici politikaları halkların dayanışma yönelimiyle aşmak esas olmak zorundadır. Akdeniz'de Yunan egemenleri ve Türk egemenlerinin karşı karşıya gelen farklı politikaları, her bir ülkede şovenizmi köpürten emperyalist kışkırtmaya zemin sunan bir tablo yaratmaktadır. Biz Türkiyeli komünistler olarak faşist devlete ve onun bölgedeki gerici politikalarına karşı devrimci savaşı yükselten bir konumlanış içerisindeyiz.

Türkiye halkı ve Yunan halkının kendi egemen sınıflarının gerici politikalarına karşı daha güçlü ve daha etkin mücadele sergilemesi ve dayanışmayı büyütmesi, anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmesi, tüm gerici kışkırtma ve savaş çığırtkanlığına karşı durması büyük bir öneme sahiptir."

Birçok Yunan devrimci kurumun katıldığı etkinlik, yapılan açıklamaların ardından son buldu.

ya ile yaptığı anlaşma gibi alternatif politik ve askeri hamlelere yöneldiği ifade edildi. "Türkiye'nin bu tutumu da özellikle Yunanistan ile geçmişte yaşanan krizlerden daha büyük krizleri doğurabileceği öngörülmektedir" denildi.

gerici egemen sınıflar daha fazla kazanması, daha acımasız savaşların olgunlaşmasına hizmet eden politikalar izlemektedir" denilerek "Türkiye faşist devleti ise Suriye Kürdistanı'nda askeri işgalle saldırganlık politikasını başka bir boyuta taşımakta oldu-

Yazının başlangıcı 24. sayfadadır

Devrim ve komünizm şehitleri polis tacizine rağmen Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri tarafından mezarları başında anıldı.

“Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası” olan Ocak ayının son haftası vesilesiyle anma çalışmaları sürüyor. Sarıgazi Mezarlığı’nda Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri tarafından gerçek-

Mezar anması sırasında Partizan okurları tarafından yapılan konuşmada, Kaypakkaya’nın düşüncelerinin bugün hala güncelliğini koruduğu vurgulanırken, “İşçi sınıfının, yoksul köylülerin, gençlerin ve özgürleşen kadınların savaşında yol göstericilerimiz İbrahimler, Cihanlar, Kazımlar,

Mehmetler’dir” denildi.

‘MUHTAR’ MEZARI BAŞINDA ANILDI

Fikret Çere (Muhtar) ölümünün 1. yılında mezarı başında, dostlarının, yoldaşlarının, ailesinin ve Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri’nin katılımıyla anıldı.

Sarıyer’deki mezar anmasının ardından verilen yemeğe ailesi, yoldaşları ve dostları katıldı.

DERSİM

Devrim ve komünizm şehitleri, Dersim’de mezarları başında Partizan okurları tarafından anıldı.

Ocak ayının son haftası vesilesiyle süren anma çalışmaları Dersim’de devam ediyor. Dersim Merkez Mezarlığında bulunan; 2 Şubat 2011’de şehit düşen

beş Halk Savaşçısı, 21 Ekim 2015’te şehit düşen Hakan Çakır, 6 Mayıs 2017’de şehit düşen Haydar Arğal ve PKK kadrolarından Sakine Cansız, HPG Dersim Eyalet Komutanı İsmail Aydemir ve HPG gerillalarının mezarlarına karanfil bırakıldı. Tüm devrim ve komünizm şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirilen anmada Partizan okurları, devrim ve komünizm şehitlerinin mücadele bayrağını devralarak bir adım daha ileriye taşıyacaklarını ifade ettiler. Partizan okurları Dersim Merkez mahallelerinin yanı sıra, Dersim’in ilçelerinde ve köylerinde de Proletarya Partisi şehitlerinin mezar ziyaretleri-

nin ve şehit aileleri ziyaretlerinin devam ettiğini belirttiler.

ANKARA

Ocak ayı Devrim ve Komünizm şehitlerini anma haftası vesilesiyle 2 Şubat Pazar günü Tüm Bel-Sen Genel Merkezi’nde yapılacak olan Ermeni komünist Armenak Bakırcıyan’ın hayatını anlatan belgesel gösterimi Ankara Valiliği tarafından yasaklandı.

Ankara Partizan konuya ilişkin yaptığı açıklamada devrim şehitlerini her türlü engellemeye rağmen anacaklarını vurgulayarak “Faşizm tüm azgınlığıyla saldırılarını sürdürüyor. Ancak hiçbir saldırı halkın öfkesinin patlama odaklarının önüne geçemez. Başta Ermeni ulusuna mensup Armenak yoldaş olmak üzere tüm devrim ve komünizm şehitlerini anmaya devam edeceğiz. Bu yasaklamanın da saldırıların da anlamını biliyoruz. Mücadelenin her alanında yaşamın her anında şehitlerimizi anmaya sürdüreceğiz” dedi.

AVUSTURYA/İNNSBRUCK-WÖRGL

Proletarya Partisi’nin Ocak ayı son haftasını, Parti ve Devrim Şehitleri anma haftası ilan etmesi nedeniyle 25 Ocak Wörgl ve 26 Ocak Innsbruck şehrinde Partizan tarafından anma etkinlikleri gerçekleştirildi.

Etkinliğe katılanlar Partizan adına selamlanarak, “Partimiz tarafından 1978 yılında yapılan Birinci Konferansı’nda Ocak ayının son haftası Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası olarak belirlenmiştir. Sınırlı bir yaşamı sınırsız bir davaya aday olan şehitlerimizi bir kez daha anmak, mücadelelerini anlatmak bizler açısından oldukça önemlidir. Ölümsüzleşenlerimiz en zorlu dönemlerde bizlere ışık tutan, düşmana korku salan pratikleriyle her dönem kavgamızda yaşayacaklardır.”

TKP/ML-MK-SB’nin yapmış olduğu açıklamanın ardından sinevizyon gösterimi yapıldı. Etkinlik sinevizyon ve müzik dinletisinin ardından sona erdi.

BASEL

Her yıl olduğu gibi bu yıl da Ocak ayının son haftası, Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası vesilesiyle, İsviçre’nin Basel şehrinde Partizan tarafından bir anma etkinliği yapıldı.

Şehit ailelerine karanfil ve gül verildi. Aileler adına yapılan konuşmada, ölümleri kutsamadıklarını ancak en önde yürüyen ve yaşamlarından başka kaybedecek bir şeyleri olmayan şehitlerimizi anmanın, onların mücadelerine sahip çıkmanın da bir görev ve onur olduğu söylendi.

PARİS

Açılış konuşmasının ardından devrim, sosyalizm ve komünizm davası uğruna mücadele ederken ölümsüzleşenler için saygı duruşu gerçekleştirildi.

Sinevizyon gösteriminin ardından önce çocuklarımızı savunuyorduk, şimdi onların düşüncelerini diyen, sokaklarda, alanlarda, hapishane önlerinde, direnişlerde hep çocukları olan yoldaşlarıyla omuz omuza mücadele eden Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına bir konuşma gerçekleştirildi.

Etkinliğe katılan diğer devrimci örgütlerden, MKP-Paris, Direniş Hareketi, Proleter Devrimci Duruş, Bir-Kar, ADHK’da birer konuşma yaparak etkinliği selamlayarak şehitleri andılar.

ATİNA

31 Ocak Cuma günü Yunanistan’da Parti ve Devrim Şehitlerini anma etkinliği ve “Alnında Kılıç Yarası-Armenak” isimli belgeselin gösterimi yapıldı. TKP/ML tarafından örgütlenen, YKP(m-l) ve ML YKP’nin de destekçisi olduğu etkinlik, Atina Ekonomi Üniversitesi’nde gerçekleştirildi.

Türkiyeli dost ve devrimci örgütlerin de katılım sağladığı etkinlik; “Alnında Kılıç Yarası-Armenak” isimli belgeselin gösterimi ile devam etti.

Etkinlik, devrim ve komünizm mücadelesinin yükseltilmesi şiarlarının tekrarlanması ardından Enternasyonal Marşı ile sonlandırıldı.

leştirilen anmada polis tacizi yaşandı.

Anma etkinliği Proletarya Partisi’nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ şahsında devrim ve komünizm şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına, devrim ve komünizm şehitlerinin mücadelesinin sürdürücüleri olduğuna dair

bir konuşma gerçekleştirildi. PŞTA konuşmasının ardından şehit aileleri birer konuşma gerçekleştirerek, evlatlarının mücadelesinin sürdüğünü, iç ve dış darbelerine rağmen devrim mücadelesinin devam edeceğini ifade ettiler.

Anma etkinliği boyunca kitleyi taciz eden sivil polisler, anma etkinliğinin ardından GBT kontrolü yaparak kitleyi taciz etti. Çok sayıda polis tarafından önleri kesilen kitle, uzun bir süre boyunca “GBT uygulaması” adı altındaki dayatmayla alıkonuldu.

GÜLSUYU/SARIYER

DEVİRİM VE KOMÜNİZM ŞEHİTLERİ ETKİNLİKLER İLE ANILDI

HABER MERKEZİ- Devrim ve komünizm şehitleri birçok yerde yapılan etkinlikler ile anıldı. Ankara ve İstanbul'da Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri'nin etkinlikleri yasaklanırken, yasaklamalar anma etkinliklerine engel olamadı.

İSTANBUL

Devrim ve komünizm şehitleri İstanbul'da Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri tarafından düzenlenen etkinlikle anıldı.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri'nin 26 Ocak'ta Kartal'da yapacağı etkinlik Kartal Kaymakamlığı tarafından yasaklanmıştı, bu yasağa rağmen devrim ve komünizm şehitleri PŞTA tarafından yapılan etkinlik ve belgesel

gösterimi ile anıldı.

Etkinlik, 2 Şubat'ta Dersim'de ölümsüzleşen Beş Kızıl Karanfil ve Armenak Bakırcıyan şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri anısına saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından PŞTA temsilcisi bir konuşma gerçekleştirdi.

"KARANLIKTAKI ŞAVKIYAN ALEVLERLE, GECEYİ DEĞİL GELECEĞİ AYDINLATTILAR"

Yasaklamalarla, engellemelerle bu haklı ve onurlu mücadelenin engellenmeyeceğini belirten PŞTA temsilcisi, "Onların canlarıyla açtıkları devrim yolunda zafere kadar yürünecek ve her biri bu yolun engellerini aşmada bizlere güç ve inanç olacaklardır" dedi. Dünya halklarının 2019 yılını di-

renişle geçirdiğini belirten PŞTA temsilcisi açıklamasında şu ifadelerle yer verdi: "Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri olarak bu sisteme karşı örgütlenen bizler, yakınlarımızın haklı davalarının sürdürücüsü olduğumuzu her fırsatta dile getirdik-getiriyoruz. Yoldaşlarımız olan evlatlarımız, yakınlarımız, bu sisteme karşı mücadele ederken bedel ödedi. Ödenen bedeller bizim onurumuzdur. Onları yaşatmak, yaşamın her karesinde var edebilmek, en başta bayrağı devralmakla, bu onurlu kavgada ben de varım demekle olacaktır. Onları anmanın tek bir ana, zamana sığmayacağını bilincindeyiz. Onları ölümsüz kılacak olan, bu mücadelenin sürmesidir. Mücadelenin olduğu her yerde onları yaşatmaktır.

Devrim ve komünizm mücadelesinde ölümsüzleşenlerimizi ancak onların ideallerine sahip çıkarak anabiliriz."

PŞTA temsilcisinin konuşmasının ardından Mayıs Kolektif tarafından hazırlanan "Alında Kılıç Yarısı/Armenak" belgeselinin gösterimi gerçekleştirildi. Anma etkinliğine, Armenak Bakırcıyan'ın, Manuel Demir'in ve Proletarya Partisi şehitlerinin ailelerinin yanı sıra Yaşam Ağacı, Onur Vakfı, Anadolu Yakası Dersimliler Derneği, Munzur Çevre Derneği ve Hozatlılar Derneği gibi çok sayıda kişi ve kurum katıldı.

SARIGAZI

Yazının devamı 23. sayfadadır

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

@ yenedemokrasi1

t yeni_demokrasi1

🌐 yenedemokrasi6.net

✉ yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20